

11e JAARGANG N° 51 — 4 MAART 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

DE SPAANSCH KRUIKENVERKOOPER,

een der succesnummers van Joh. Buziau in de Bouwmeester-revue „Wat doe je in de kou“? welke thans in Theater Carré wordt opgevoerd.

VERVALLEN GROOTHEID

Kozakkenhoofdman Sachno Ustimovitsch, vóór de Revolutie adjudant van den generaal der Tersky-Kozakken in het schilderachtig uniform van zijn regiment....

Overste von Nerinowsky, in de dracht der Elisabeth-Grad-huzaren, in de vooroorlogsjaren te Petersburg....

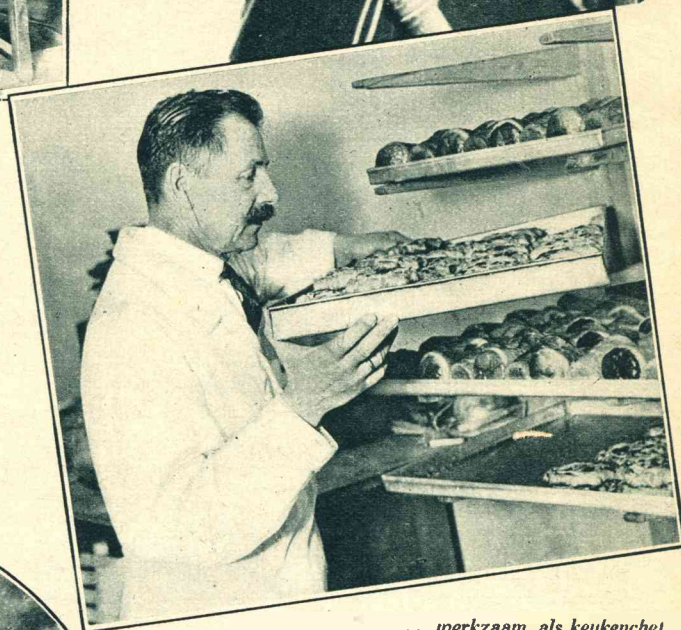

.... moet zich thans behelpen in dit vertrekje van de barakken voor oorlogsinvaliden te Berlijn.

Wie zal ze tellen, de duizenden Russen van allerlei rang en stand, van de meest uiteenlopende beroepen, die na het uitbreken der bolschewistische revolutie in 1918 uit hun vaderland zijn gevlucht? Ze hebben zich verspreid over de geheele wereld, zooals eens de Fransche ci-devants onder de groote Revolutie, naar alle windstreken en men ontmoet ze zoowel in 't Noorden en in het Westen, als in het Zuiden,

Overste von Fuss, eens Commandant van 't Uhlanen-regiment Alexander III....

.... werkzaam als keukenchef van een groot Restaurant.

evengoed in Nederland, België en Frankrijk als in Engeland en in Amerika.

Na hoeveel moeilijkheden ze er in slaagden de grenzen van hun zwaar beproefde land te overschrijden, na welke ontberingen vaak en zenuwslopende achtervolgingen ze eindelijk de grenzen, waarachter voor hen het leven wenkte en de vrijheid gloorde, bereikten, daarvan hebben verschillender hunner in de afgelopen jaren in boek en blad verhaald. Want de revolutie is als een hollend paard, dat niets en niemand ontziet; ze loopt alles onder den voet, wat haar in den weg komt. Haar blikken zijn alleen gericht op het doel waar ze op los stormt; rücksichtslos verbreekt ze alle hinderpalen. Titel en rang verliezen tegenover de revolutie en haar aanhangers opeens alle waarde; aanspraken op in 't verleden betoonde opoffering of op voor de gemeenschap verworven verdiensten gelden niet meer. Alleen het heden, het moment, en de oogenblikkelijke gezindheid hebben waarde voor haar, en nóg....

En we weten het, hoe hooger de positie is geweest, door de emigreerenden vroeger bekleed, hoe zwaarder hun de plotselinge verandering moet vallen, en hoe moeilijker het ook niet zijn, om zich aan die „Umwertung aller Werte“ aan te passen. Dit is natuurlijk

.... is thans thuiswerker door een sigaretten-fabriek.

vooral het geval geweest met de leden der vroegere keizerlijke hofhouding, van den Russischen adel, van talloze officieren en hooggeplaatste ambtenaren uit het Tsarenrijk, maar ook van zooveel eens beroemde en beminde kunstenaars.

Slechts aan enkelen is het gegeven geworden, we noemen Anna Pawlowa en Chaljapin, hun vroegere carrière met evenveel glans en geluk ook in het buitenland te blijven volgen.

De overigen? Ze zijn bijna zonder uitzondering opgegaan in de naamloze massa. Hebben, vooral in den beginne, de dag- en nieuwsbladen niet volgestaan met berichten en anecdoten over vorstelijke of prinselijke taxi-chauffeurs te Parijs en elders?

En kennen we van het concert-podium niet de Kozakkenkoren, samengesteld uit hogere en lagere militairen van het restje van het Witte Leger? Er zijn films vervaardigd, spelend in de milieus van Russische emigré's, of waarin Russische emigranten de hoofdrol spelen. En gezien den artistieken aanleg en de dikwijls hoogstaande ontwikkeling van zooveel vroeger goed gesitueerde Russen is een en ander ook alleszins begrijpelijk.

Echter: niet iedere gevluchte Rus kan taxi-chauffeur worden of film-artist. En zoo hebben velen zich genoodzaakt gezien, zich te bekwaamen in het een of andere vak, waarvoor zij aangeboren talenten en begaafdheid bezaten. Over het algemeen hebben zij dit gedaan met een moed

Frau von Gleboff, voeger hofdame der Russische Keizerin, met haar echtgenoot, Kamerheer von Gleboff, is op het oogenblik....

en een doorzettingsvermogen, welke bewondering afdwingen.

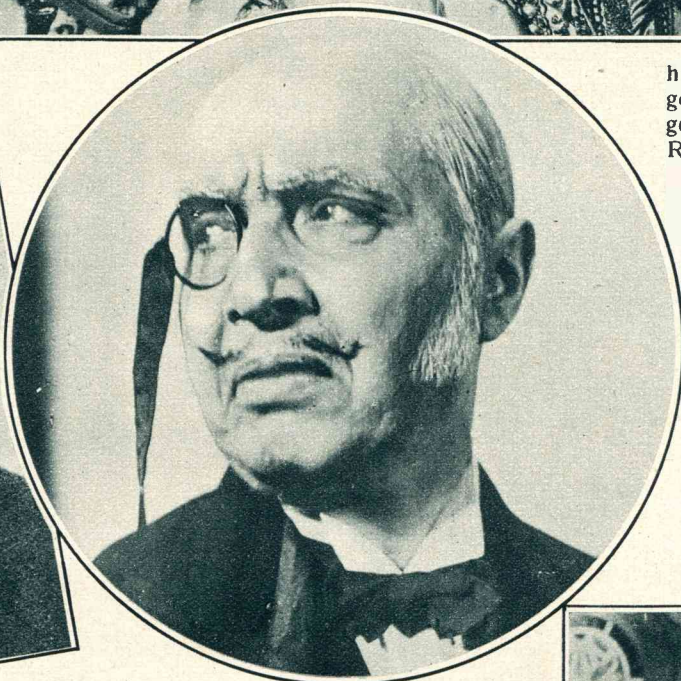
Wie bijvoorbeeld als opera-zanger of tooneelspeler altijd gewoon is geweest aan de toejuichingen van een geestdriftig publiek, zooals een graaf Tarnowsky, die thans gedwongen is, z'n bestaan te verdienen door op te treden als café-chantant artist, of wie, zooals een der op onze foto's afge-

.... als comparse in betrekking bij een film-maatschappij.

Basilus Graaf Tarnowsky, lid van de vroegere keizerlijke hof-opera, als Mephisto

.... zichzelf begeleidend aan de piano in een klein Russisch restaurant in Duitsland bij het zingen van zijn vroegere glansrollen.

hierbij een serie van wel zeer uiteenlopende gevallen aan, zeldzame foto's, waarop eenige hooggeplaatste persoonlijkheden uit het Tsaristische Rijk in hun vroegere en in hun huidige maatschappelijke positie zijn afgebeeld.

De tegenstelling is wel zeer pijnlijk en sterk spreekt hier de waarheid van het oude woord: Sic transit gloria mundi, — de levensles voor alle tijden en voor alle menschen, dat alles op dit ondermaansche vergankelijk is, maar dat toch niets vergankelijker is dan roem en eer.

SCH.

Alexander Polonsky, een der beroemdste operette-sterren uit het Tsaristische Rusland, in een zijner rollen vóór de Revolutie

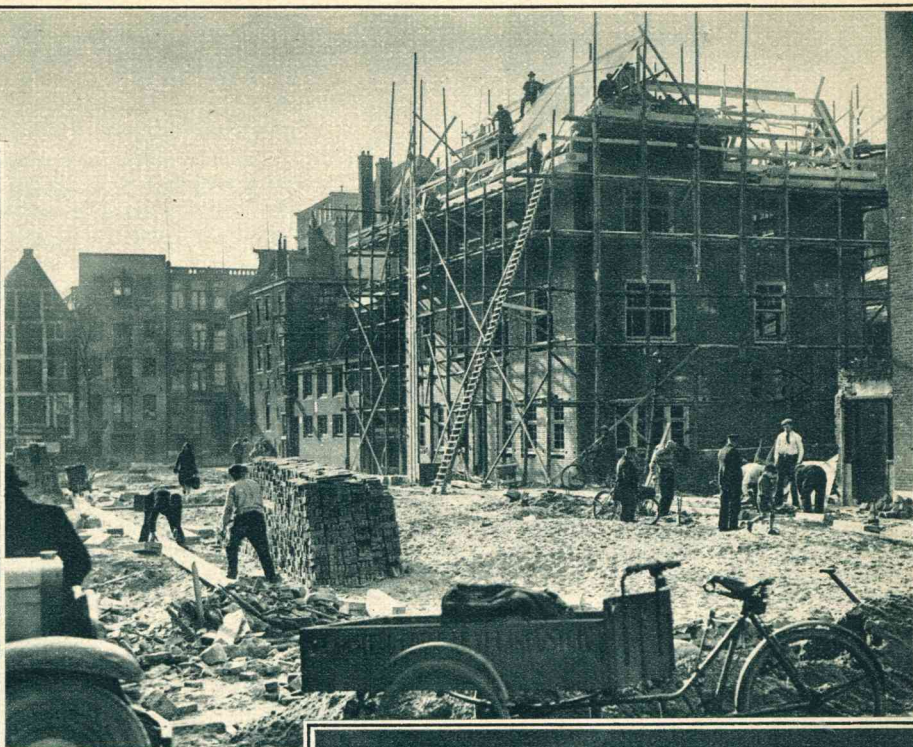
.... thans gérant van een Russisch Restaurant

beelde Russische emigré's, vroeger het bevel voerde over een afdeling kozakken, en thans als keukenchef van een restaurant de culinaire operaties dirigeert van een afdeling koks en koksmaatsjes, mitsgaders bordenwassters en aardappelenschilsters, moet wel heel sterk de wrange tegenstelling gevoelen tusschen zijn huidige en zijn vroegere positie. Wij kennen o.a. van nabij een Russischen adellijken emigré, vroeger grootgrondbezitter en lid der Keizerlijke garde, die thans als technicus in België leeft en slechts 'n zeer sober bestaan heeft. En zoo zijn er honderden, neen duizenden gevallen aan te wijzen, waarin alleen een ijzeren wilskracht en het taaie volhoudingsvermogen de slachtoffers der omwenteling ook voor een morele nederlaag hebben behoed. We bieden den lezers

De saneering van de Jonker en Ridderstraat maakt goede vorderingen. Inmiddels ontstaan tijdelijk typische hoekjes. Zoals dit er een is.

Het nieuwe Politiebureau staat op de plaats, waar eens de 2e Ridderdwarsstraat was.

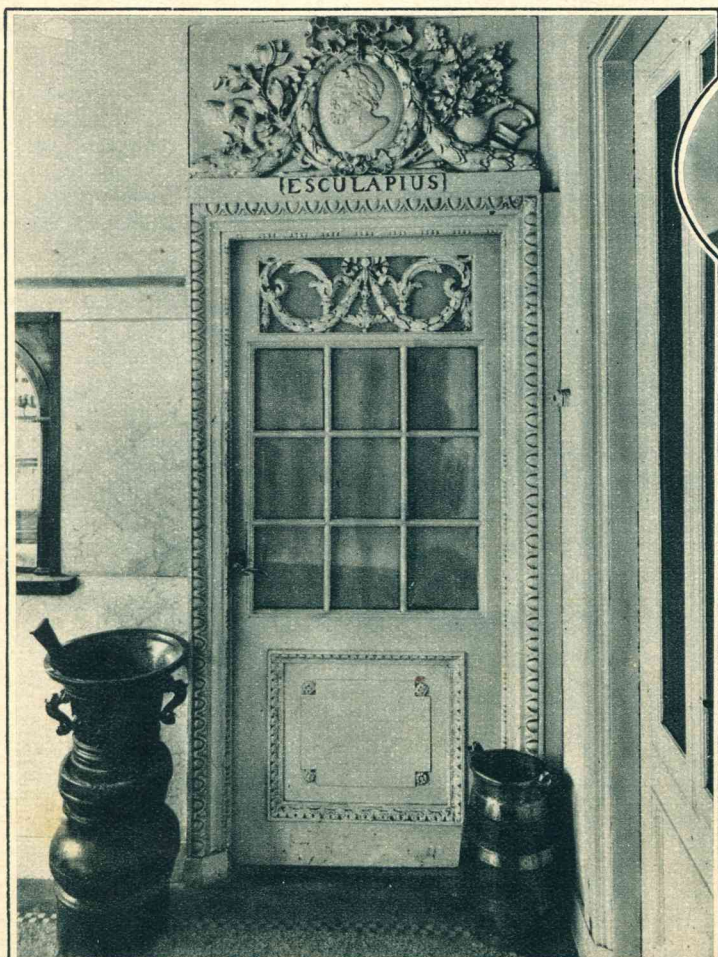

PLAATJES

AMSTERDAMSCH

De jonge violist Wolfgang Schneiderhan treedt Zaterdag 5 Maart, onder auspiciën van het concertbureau Krauss, in het muziekyceum alhier op.

Het echtpaar J. D. Beverwijk—de Vries, Blankenstraat 54 huis, herdacht 3 Maart zijn 55-jarige echtvereniging.

Maandag 7 Maart a.s. hoopt de heer J. H. Beekman den dag te herdenken, waarop hij vóór 50 jaar in dienst trad bij den Kunsthandel Gebrs. Douwes, alhier.

De apotheek van de firma de Castro aan de Muiderstraat bestond 1 Maart honderd jaar. Het huis bevat verschillende oude kunstschatten. De wachtkamer bezit o.a. een fraaie Louis Seize deur, die uit een andere oude Amsterdamsche apotheek afkomstig is.

Het nieuwe Vrijgezellenlogement is vrijwel gereed. Ervoor is een kinderspeelplaats geprojecteerd.

UIT DE PROVINCIE

Dr. H. J. Schokking nam afscheid als burgemeester van Katwijk, wegens zijn benoeming tot lid van den Raad van State.

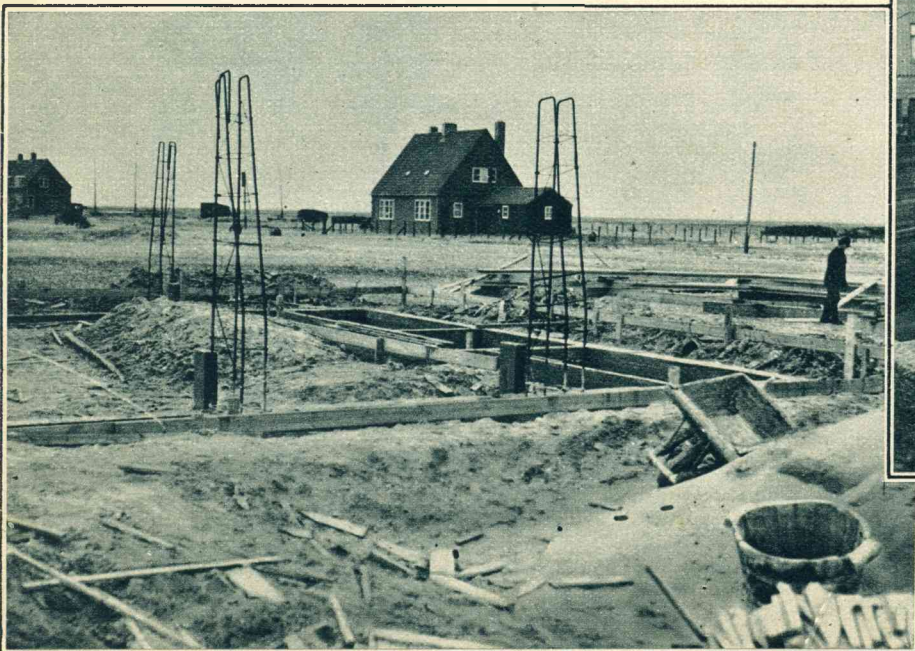
Een ernstige brand woedde in 't meubelmagazijn van de firma G. Vogelsang te Zaandam, dat vroeger kerkgebouw was van de Doopsgezinde gemeente aldaar.

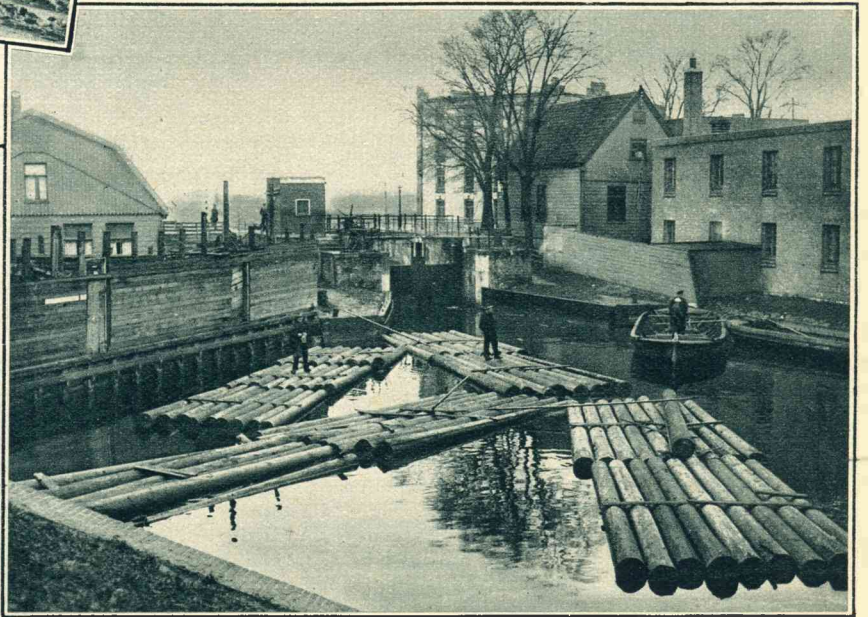
De duinen bij IJmuiden worden afgegraven, en hoe grondig, toont deze foto.

Het echtpaar Cornet-Burggrave te Haarlem hoopt 20 Maart a.s. zijn diamanten bruiloft te vieren.

De fundamenteën voor de eerste kerk van de Ned. Herv. Gemeente zijn in den Wieringermeerpolder, nabij Sluis I. gelegd.

De Jaaphaversluis te Zaandam vormt een ernstige belemmering voor de binnenscheepvaart. Hoewel de gelden voor een verbeterde doorvaart reeds lang zijn toegestaan, verkeert alles nog in denzelfden toestand.

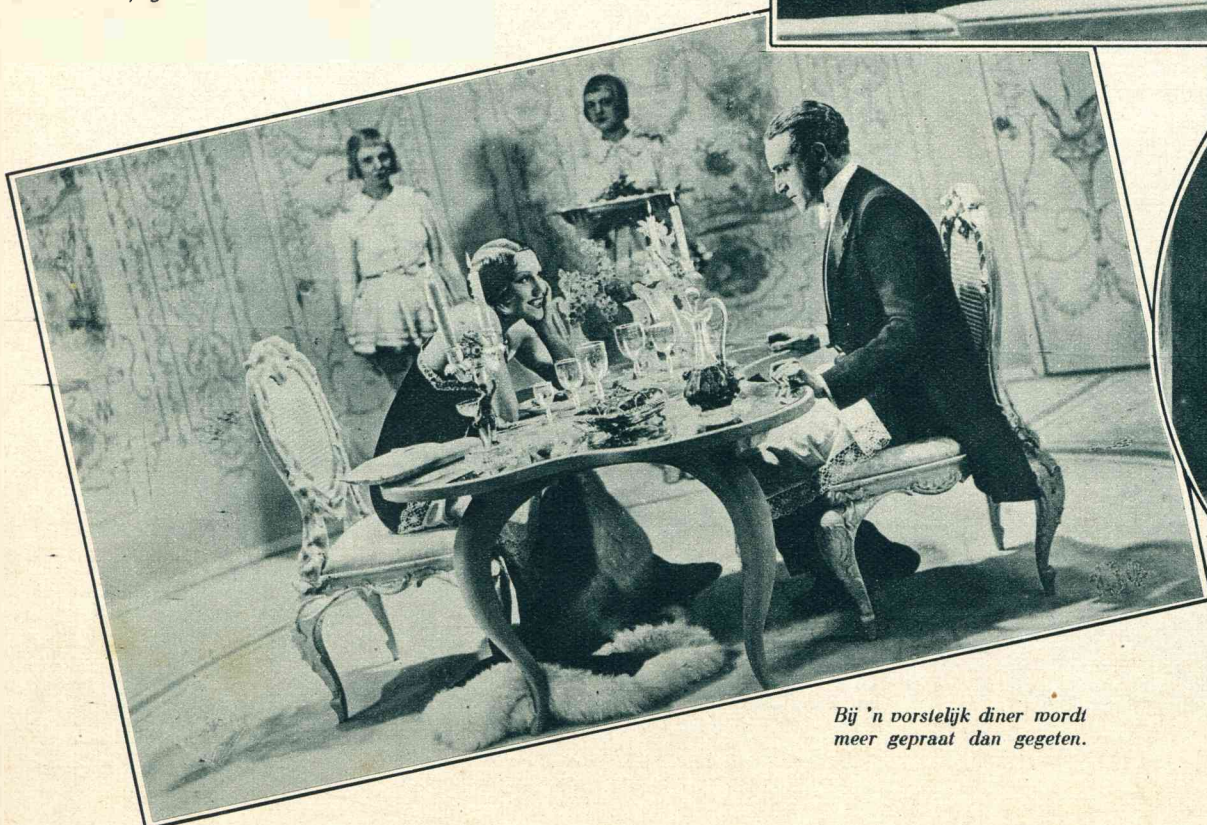

Een ballet-scène, die er even onschuldig uitziet als zij ook in werkelijkheid is.

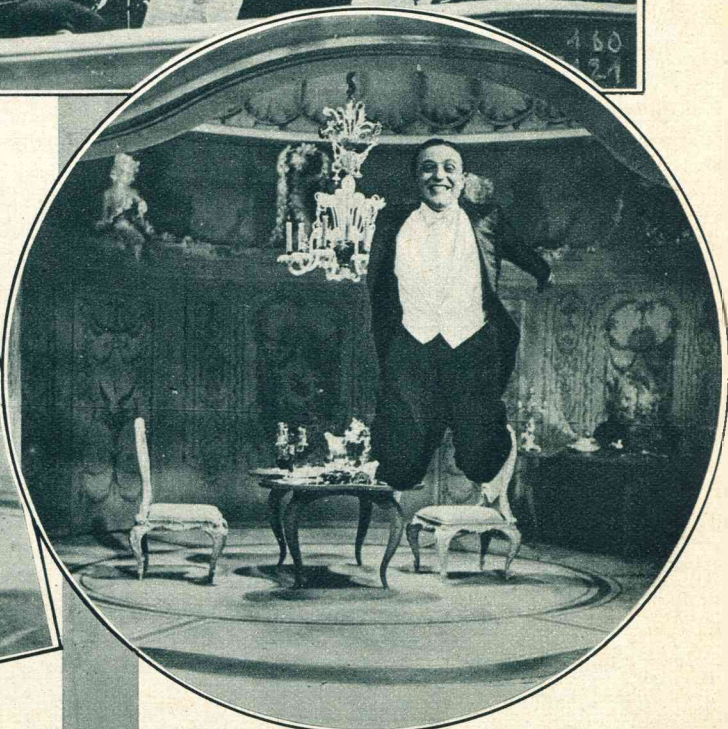
Ronny

In het theater houdt het tooneelgezelschap repetitie hoe men zal buigen als meneer de vorst binnenkomt.

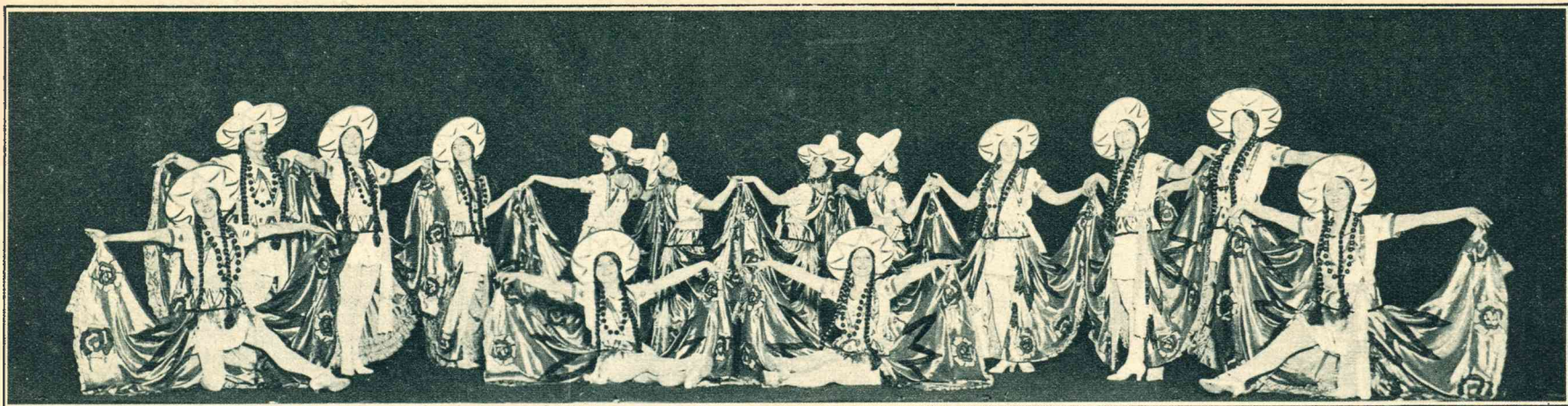
Een charmante, vroolijke geschiedenis met Käthe von Nagy en Willy Fritsch aan het hoofd is deze U.F.A.-film, die binnenkort in Holland zal worden uitgebracht. Gelijk zoovele operette-films is zij zonder eenige pretentie, doch dat is waarschijnlijk juist haar bijzondere verdienste. Een eenvoudig doch beeldschoon mode-ontwerpstertje, een jonge vorst, die op haar verliefd wordt en ettelijke verwikkelingen en situaties, ziedaar het bekende recept, dat reeds talloze malen met even groot succes op het witte doek werd gebracht. Het zijn de moderne sprookjes voor volwassenen, vol schittering en blijheid en daarom zoo welkom bij groot en klein.

Bij 'n vorstelijk diner wordt meer gepraat dan gegeten.

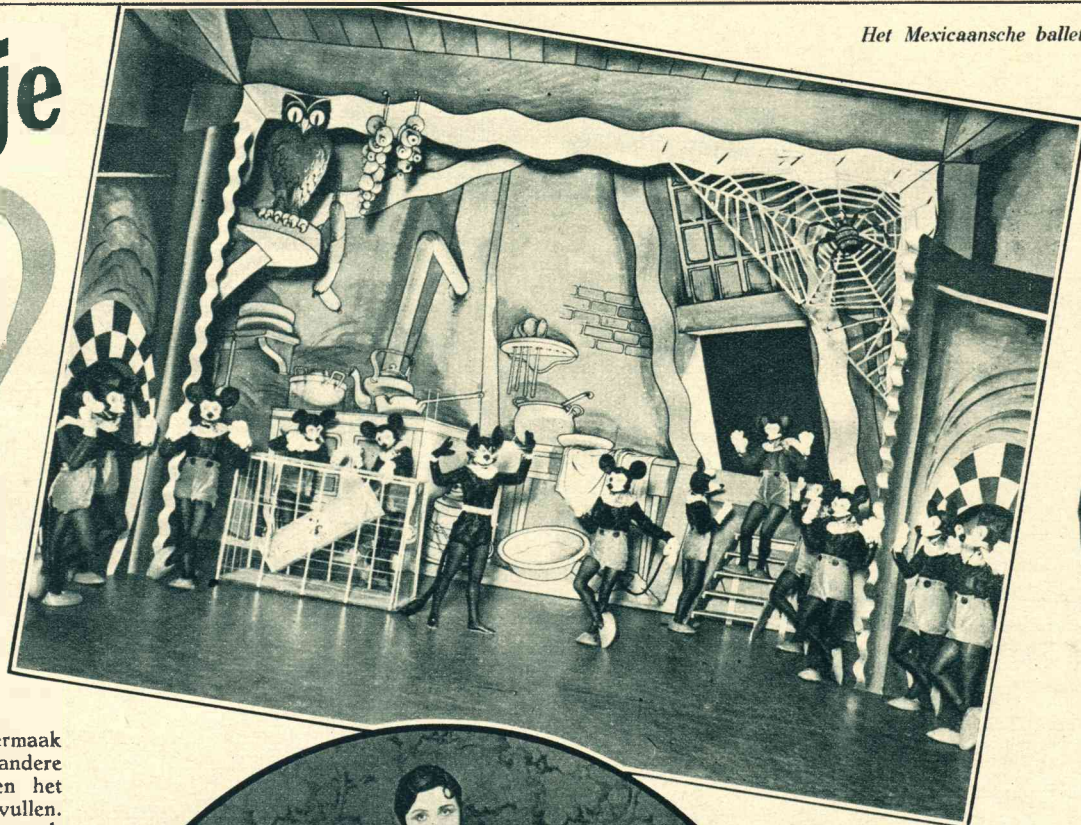
Willy Fritsch als vorst van Perusa, springt „een gat in de lucht“.

Het Mexicaansche ballet.

Wat doe je in de Kou?

Dat is de vraag, die Buziau dit jaar aan de bezoekers van de revue, welke nog, en terecht den naam draagt van den betreurden Louis Bouwmeester Jr., stelt. Na als verstekeling aan boord van de „Zeppelin” de Noordpool te hebben bezocht, is het beroemde tweetal teruggekeerd in Carré om er hun avonturen nog eens dunnetjes over te doen, tot groot vermaak van het auditorium, dat, evenals andere jaren, ongetwijfeld weken achtereen het feestgebouw aan den Amstel zal vullen. De grappige en geestige scènes zijn ook ditmaal wederom talrijk, dank zij het samenspel van Buziau en Nieuwenhuyzen: terwijl de aankleding eveneens schitterend is. Wie het eenigszins doen kan in deze crisistijden, moet niet nalaten deze gelegenheid, nog eens gezond te lachen, te gebruiken.

De zeer geslaagde Mickey Mouse-scène.

Mimi Boesnach, die een der voornaamste vrouwenrollen met groot succes vervult.

Buziau doet tragisch.

De deur van de cabine gaat open en het bekende tweetal blijkt op de Noordpool aangeland te zijn.

Ten bate van het Pensioensfonds der Nederlandsche Tooneelisten werd in Tuschinsky een artistennachtfeest gehouden, maar met veel succes de satyre van Cornelis Veth, „Het geheim van de idioot” werd opgevoerd. Een scène uit het stuk met W. Hunsche en Georgette Hagedoorn.

MARKT IN DE STRATEN VAN TUNIS

Een van Europa's zuidelijkste punten: de rots van Gibraltar.

DE BEDRIEGER

Singapore! Wat zou Singapore hem brengen? Wie was die Drankhuis-Sam? Het kwam er nu veel meer op aan dan vroeger. Want hij was vroeger, in een zekere wilde woede, bereid geweest, de kansen van het spel te wagen, en te winnen of te verliezen — zijn leven in te zetten tegen den man, wie 't dan ook zijn mocht, die hem zonder waarschuwing had probeeren neer te slaan, zonder hem de kans tot zelfverdediging te geven; maar nu betekende zijn leven meer voor hem — hij wou leven — voor haar.

En nu ook, meer dan ooit tevoren, was het noodig, dat die heele kwestie werd opgelost. Hij kon haar de vraag, die dien heelen avond op zijn lippen had getrild, niet stellen, zolang hem zooiets boven het hoofd hing. Hij kon dat heerlijke jonge leven niet brengen in de schaduwen, die zijn eigen leven bedreigden. Wallen kneep de vuisten dicht. Zij reikte ver, die onbegrijpelijke wraak tegen hem — en nu stond zij tusschen hem en de vrouw, die hij had liefgekegen.

„Goddank,” mompelde hij, „dat hier aan boord alles tenminste in orde is!”

Hij keerde zich om, en probeerde opnieuw, den slaap te vinden — maar nu wilden zijn oogen maar niet weg van een vreemd streepje wit bij de deur. Wat was dat? Het was geen maanlicht, dat door de patrijspoort viel en ergens door weerkaatst werd. Meer dan eens hief hij zich op zijn elleboog op, om daar zeker van te zijn. Eindelijk, wat knorrig, kwam hij van zijn kooi om te kijken. Het was een stuk papier, dat klaarblijkelijk onder de deur door was geschoven — maar of dat tien minu-

door Frank L. Packard

ten of twee uren geleden gebeurd was, kon hij zelfs niet vermoeden, want hij had niet het minste gerucht gehoord.

Hij raapte het papier op, draaide het licht aan — en plotseling leek het hem, dat zijn oogenblikkelijke omgeving verdwenen was, en hij weer een tafereel van vele jaren vroeger doorleefde. Hij stond als kind, bevend in zijn nachthemd, op de trap van dat sombere, grijze, eenzame huis, in 't holst van den nacht, en beneden, met een kaars in de hand, stond zijn vader, en Gunga bukte zich over een gedaante op den vloer, en zijns vaders stem was in zijn ooren: „Kijk nog eens, Gunga — heeft hij maar één vinger aan de linkerhand?” En toen Gunga's antwoord: „Ik heb gekeken, sahib — de hand is heel.”

Wallen's gezicht was vreemd bleek. Op het stuk papier, dat hij vasthield, stond ruw afgeteekend een menschenhand — een hand, waaraan alle vingers, behalve de wijsvinger, ontbraken.

VIJFDE HOOFDSTUK — DRANKHUIS-SAM VAN SINGAPORE

Het was al donker, toen de Monleigh het anker liet vallen op de reede van Singapore, en Wallen op den drempel der hut van kapitein Laynton nog even bleef staan.

„Dat is dus afgesproken, kapitein Laynton,” zei hij rustig. „Niemand verlof om te passagieren,

— en stoom op. Ik blijf maar een paar uurtjes aan wal, en we gaan hier vóór dag weer weg.”

„'t Is goed,” stemde kapitein Laynton toe. „Ik vind 't een beetje gek — ik moet eerlijk zeggen, dat ik 't niet best begrijp; maar” — hij haalde de schouders op — „u deelt hier aan boord de lakens uit, meneer Wallen.”

„Er is niets aan te begrijpen,” zei Wallen, met een luchtig lachje. „Ik heb een paar uur privé-zaken aan den wal, en dan zullen we juffrouw MacKay direct naar Sumatra brengen — en daar wil ik geen roerige dronken bemanning bij hebben.”

„'t Is goed,” zei Laynton nog eens. „Zooals u wenscht, meneer Wallen.”

Wallen knikte, ging het dek af, betrad de rookkamer, om het trapje af te dalen, — en stond voor Helen MacKay.

Het was de eerste keer, dat hij haar uit den weg zou zijn gegaan, als hij gekund had.

„'t Is natuurlijk heel vriendelijk,” zei ze, met de oogen naar den grond, „dat u het schip heelmaal naar Sumatra laat varen, alleen voor mijn plezier. Maar ik vind 't afschuwelijk egoïstisch, dat u vanavond heelmaal alleen aan wal wil gaan, terwijl we hier maar een paar uur blijven. Toe, meneer de opper-kapitein, mag ik mee?”

Hij staarde haar aan, en stotterde: „Ik — u — dat wil zeggen, u begrijpt wel, juffrouw MacKay — ik — 't gaat zoo moeilijk.”

„Zeer duidelijk uitgedrukt!” plaagde ze hem lachend. „Weet u wel, dat u den heelen dag af-

No. 4

grijselijk knorrig bent geweest? U hebt me behandeld als een stout klein meisje. Is dat een straf? Wat heb ik misdaan?"

„Hoor eens!" riep Wallen spontaan, en hij vatte haar beide handen en hield ze vast. „Ik weet, dat u 't meent, en dat 't u echt spijt, dat u niet aan wal kunt. Ik ben bang, dat u gelijk hebt — ik ben niet heelemaal mijzelf geweest vandaag; maar ik tobde ergens over. Vanmorgen was ik bijna besloten, direct door te gaan naar Sumatra, en hier niet eens aan te leggen; maar... maar er is een klein zaakje, dat ik meende vanavond te moeten behartigen en... enfin, daar ga ik voor aan wal. U — u begrijpt me toch zeker goed, juffrouw MacKay?"

Haar oogen gingen wijd open, half uit vroolijkheid om zijn verlegenheid, half van verwondering.

„En u was bijna besloten, hier heelemaal niet aan te gaan?" herhaalde ze vragend.

„Ja," zei hij.

„O!" Er stond nu alleen verwondering in haar oogen. „Ik — ik geloof niet, dat ik 't goed begrijp. Ik dacht, dat 't al vaststond, dat we hierheen zouden gaan, toen we Pobi verlieten."

„Dat deed 't ook," erkende hij verlegen. Hij vermeed haar blik. Waarom had hij daar maar niet over gezwezen! Hij kon haar toch geen schrik aanjagen, haar laten deelen in zijn eigen vrees? Hij kon haar niet vertellen, dat zijn hoofd pijn deed van 't tobben over een gevaar, dat vast en zeker hier aan boord op hem loerde — en dat van den vroegen ochtend af een nachtmerrie voor hem was geweest, omdat hij het niet zien kon, niet verspersoonlijken in één of twee of alle personen aan boord en het openlijk bevechten.... „Ik.... ik zal het u morgen uitleggen, juffrouw MacKay," zei hij snel. „U moet niet...."

„Ik zal 't niet doen," zei ze lachend. „Ik houd u maar op!" Ze gaf hem een schertsend duwtje naar de trap en liep weg, het dek op.

Een minuut later keek Wallen, onder aan de scheepsladder, critisch het rijtje bootjes langs, dat botste en bonkte tegen elkaar en tegen het gangboord, terwijl de inzittenden, hopen op een vrachtje, schreeuwden en gilden, om zijn speciale en onverdeelde aandacht te trekken.

Een Maleier had met zijn bootje de gunstige ligging voor het platform, maar Wallen duwde zijn vaartuigje met den voet opzij en wenkte een Chinees, die nummer twee in de rij lag. Toen hij in het bootje klom keek hij op. Helen MacKay leunde over de reeling van het sloependek.

„Pas maar goed op u zelf!" riep ze hem vroolijk toe. „Singapore beteekent Leeuwenstad, zooals u weet. Steek uw hoofd maar niet in een van hun muilen!" Zij wuifde met de hand, en was weg.

Het gaf Wallen opeens een schok van voor-gevoelen — en toen glimlachte hij wrang. De Leeuwenstad! Het was maar een grap van haar, een flitsje van haar levendigen geest — maar 't kon voor hem bittere werkelijkheid worden!

Toen hij dat papier op den grond had gevonden was zijn eerste gedachte geweest, zooals hij haar verteld had, haar aanstond naar Sumatra te brengen, om haar van boord te hebben; maar bij nader inzien begreep hij; dat alleen hem gevaar dreigde, haar niet. Zij was hier aan boord veilig; en liefst wou hij haar niet laten gaan, vóór hij, als 't kon, den slagboom had weggerukt, waarvan zij het bestaan niet wist — de slagboom, dien het dreigende gevaar tusschen hen geslagen had.

Zijn lippen trokken samen tot een strakke lijn. De duivel, of de duivelstroep, die zijn vader vermoord had — en dat het moord was geweest, wist hij nu eindelijk zeker — speelde met hem, zooals de spreekwoordelijke kat speelt met de muis! Waarom was hem niets overkomen in die eerste drie dagen na Pobi, toen hij geleefd had in een luchtkasteel van gewaande veiligheid? Misschien wilden zij het op de lange baan schuiven. Hij zou de zaak vanavond afdoen. Als hij terugkwam op het schip zou hij weten — of er zou één schurk minder zijn in Singapore. Dat was het doel, waarmee hij nu aan wal ging — hij ging naar Drankhuis-Sam van Singapore.

Wie was de man aan boord van de Monleigh, die dat papier onder de deur van zijn hut had geschoven? Ze zei, dat hij den heelen dag knorrig was geweest — maar hij had dien heelen dag de bemanning bestudeerd, in zijn geest man voor man nagegaan. Ze konden er slecht allemaal in gemengd zijn — een complot, dat een heele scheepsbeman-

ning insloot, was niet waarschijnlijk. Maar om te beginnen met de officieren — hij had geen reden, om den een meer te verdenken dan den ander.... al was het waar, en al leek het hem nu een ietwat verwarrende omstandigheid, dat kapitein Laynton bij de overdracht van zijns vaders nalatenschap hem het noodlottige pistool niet had gegeven, dat, als de geschiedenis waar was, ontegenzegglijk het eigendom was geweest van zijn vader. Maar dat kon heel goed enkel vergeetachtigheid van den kapitein zijn geweest. Hij had er zelf niet eens aan gedacht vóór vanmorgen, toen hij, met de zekerheid, dat gevaar hem weer dreigde, ontdekte, dat hij ongewapend was. Hij had ook geen mogelijke uitvlucht willen uitlokken, door er naar te vragen — niet voor hij in Singapore was geweest. En dan had je Mott natuurlijk — die was met den dag zuriger geworden. Wallen schudde het hoofd. De houding van Mott kon hij zich gemakkelijk verklaren. De man had — getuige al de rit te Pobi, als het sindsdien aan boord niet glashelder gebleken was — attenties bewezen aan juffrouw MacKay, en nam het kwalijk dat Wallen, zooals hij het opvatte, in zijn rechten gedrongen was. De andere officieren hadden niets, dat reden gaf tot bijzondere aandacht.

En de matrozen? Buiten den kapitein, de stuurman en de machinisten, waren er vijftien man aan boord. Hij had dien dag uitstekend op hen gelet, en veel vertrouwen had hij daar niet uit opgedaan; maar hij had vooruit óók geen grotere reden tot verdenking gevonden, dan in de kajuit. 't Was een onbehouwen stel, van allerlei stam. De Engelschen en Amerikanen, die er bij waren, zagen er volkomen naar uit, alsof zij uit de vuilste krotten van Londen of New York kwamen. Bij de rest waren vele naties vertegenwoordigd: twee van de stokers waren Chineesche koelies; de kok was uit West-Indië; de hofmeester was een Franschman van Port Said; en twee Denen, een Zweed, een Kanaka van de Sandwich-eilanden en drie Japanners completeerden de verzameling. Een weinig beminnelijke troep, die hem onbewimpeld had getoond, dat zijn uitstapjes naar het voordek beschouwd werden als een indringerigheid, die door zijn vriendelijke woorden niet werd goedge maakt! Hij was van hen niets te weten gekomen.

Wallen zag op, en keek zijn Chineeschen roeier onderzoekend aan. Zij waren bijna aan de aanlegplaats.

„Weet je Drankhuis-Sam?" vroeg hij opeens.

De Chinees grijsde.

„Ik weet," antwoordde hij.

„Goed," zei Wallen. „Daar wou ik heen. Maar breng me eerst even, waar de winkels zijn. Ik wou een paar dingen koopen, en ik weet hier geen weg."

„Ik weet," zei de Chinees weer. „Heelemaal beste gids."

„Dat bleek hij inderdaad te zijn. Binnen een half uur na de landing had Wallen een uitstekend automatisch revolver met ammunities gekocht, en volgde hij den Chinees door een donkere straat in het havenkwartier — tot de Chinees bleef staan voor een inrichting, die er zelfs voor die weinig aanlokkelijke buurt weinig aanlokkelijk uitzag.

„Drankhuis Sam," verklaarde de gids. „Schijnlijk gij samen terug schip? Ik wacht?"

„Neen," zei Wallen, en hij betaalde den man. „'t Is zoo goed. Goeden avond Jan!"

De Chinees trok af.

Wallen bekeek het bouwwerk, waar hij voor stond. In een achtergrond van groezelig geel stond het woord „SAM" geschilderd met zwarte verf, waarvan de verf deerlijk begon weg te slijten, op een groot raam, waarvan het glas wit was gekalkt, om inkiiken te beletten. De verwarring van geluiden echter, die naar buiten drong, bewees duidelijk genoeg, dat het een herberg was.

De rest van het huis stond in duisternis; maar Wallen kon van den vorm genoeg onderscheiden, om vrijwel te raden, hoe het er uitzag. Het was zoo'n half-oostersch, half-Europeesch houten huis van twee verdiepingen, met ramen op de bovenverdieping, die op de veranda uitkwamen. Het had misschien ooit betere tijden gekend; maar nu was het leelijk, de stijlen der veranda waren vermolmd, er ontbrak meer verf dan er zat — het droeg alle kenteekenen van een zeemanslogement van de minste soort.

Wallen stapte vooruit, duwde de herbergdeur

open en trad binnen. Het was er blauwig-grijs van den rook, het geurde er walglijk naar goedkoop tabak, sterken drank en onzindelijke menschen. Aan den eenen kant stond een lange toonbank; het grootste deel van het vertrek stond vol kleine tafeltjes, waaraan een vijftientig of dertig ruwe gasten zaten, klaarblijkelijk varens-lui, die van hun verlof aan den wal een ijverig gebruik wilden maken.

Achter de toonbank stonden twee mannen. Wallen twijfelde niet, of de ééne was Drankhuis-Sam, volgens het uithangbord waarschijnlijk de eigenaar; een groote kerel in hemdsmouwen, die omhooggerold waren over dikke, blauwdooraderde armen, — een man met een hard rood gezicht, met de oogen dicht bij elkaar, en kortgeknipt haar, waarin kleine witte huidplekjes toonden, dat de schaar daar al te ijverig had ingegrepen. Een staalachtige glans bleef even in Wallen's oogen, en verdween toen. Drankhuis-Sam van Singapore!

Er kwam plotseling een opletende stilte in het vertrek, en alle oogen keerden zich naar hem — met enkele uitzonderingen hadden de gasten daar een zeer krachtige persoonlijke belangstelling voor een vreemdeling, die klaarblijkelijk boven hun eigen klasse stond! Wallen glimlachte een beetje bitter. Toen hij op de Tokamahu voer had hij meer dan eens, als het bijna weer tijd was om te varen, zijn eigen mannen uit zulke hollen moeten weghalen. Hij ging naar de toonbank en sprak den grooten kerel in hemdsmouwen aan.

„Bent u hier de eigenaar?" vroeg hij. „De man, dien de koelies Drankhuis-Sam noemen?"

„Dat ben ik; Sam Marle," bevestigde de ander kort. „Wat was er van uw dienst?"

„Als 't kon," zei Wallen, zachter sprekend, „zou ik u graag een paar minuten spreken, ergens apart."

„Waarom?" vroeg Marle.

Wallen boog zich over de toonbank.

„'t Gaat over de Upolo," zei hij vertrouwelijk.

De man keek hem even aan — er kwam een eigenaardige gemengde uitdrukking van list en verbazing in zijn kleine zwarte roodgerande schichtige oogen — toen kwam hij met vluggen stap achter de toonbank vandaan, ging Wallen voor naar een leege tafel aan 't einde van 't vertrek, bij de achterdeur, en liet zich op een stoel vallen.

Wallen volgde, maar bleef staan aan den anderen kant van de tafel. Elders in het vertrek was het drinken en praten gedeeltelijk hervat; maar onrustige en niet al te vriendelijke blikken kwamen nog steeds in zijn richting. Hij was klaarblijkelijk het middelpunt der attentie.

„Ik kan niet vinden, dat 't hier erg apart is," protesteerde hij.

„We zullen 't er toch maar mee doen, tot ik een beetje meer van je boodschap weet," knorde Marle. „Als 't niet goed is ruk je maar in. Ik heb geen zin, om weg te kruipen en die zwijnen daar stuk voor stuk te laten denken, dat ik bezig ben om mijn karkas te verronselen. En ga zitten, baas — je laat veel te veel van je mooie kleeren kijken."

Dat was waar. Door te blijven staan, terwijl de ander zat, trok hij alleen meer aandacht. Een ploegje kerels aan het dichtsbijge tafeltje was al begonnen met gedempte stem beleedigende dronkemansopmerkingen te maken.

„Schiet nou maar op!" drong de kroegbaas aan. „Wat had je over de Upolo?"

Wallen antwoordde niet dadelijk. Hij balde zijn handen, die hij in zijn broekzakken gestoken had. De man daar voor hem, een paar voet van hem vandaan, met alleen het tafelblad tusschen hen in, was dan eindelijk Drankhuis-Sam, de man, die hij zich dag en nacht, in den langen tijd van zijn beterschap bij MacKnight, had voorgesteld als iemand, dien hij behandelen wou als een vergiftige slang! Vreemd.... het was hem opeens, alsof hij dien schreeuwenden, dolzimmigen stakker, Won Su, weer overboord zag springen. Er kwam verwarring in zijn geest. Hij kreeg lust, den kerel tegenover hem, die een troep gluiperige Chinezen op hem af had gestuurd, zonder vorm van proces bij zijn vetten nek te grijpen. Maar hij kon hier niet aan 't vechten slaan. Hij wou en zou dien kerel een aframmeling toedienen — maar dan moest hij hem ergens alleen hebben, hem weg zien te krijgen — door bijvoorbeeld te speculeeren op zijn nieuwsgierigheid en listig eigenbelang. Als hij eens zei, dat hij Stacey Wallen was,

en dat Ting Wah hem gestuurd had — en als hij dan eens weigerde, nog iets te zeggen, tenzij strikt onder vier oogen? Ja, dat zou wel lukken! Drankhuis-Sam zou natuurlijk de conclusie trekken, dat Ting Wah wel had gefaald, maar toch trouw was, en hem, Wallen, in de handen van zijn patroon speelde. „Strikt onder vier oogen,” zou dan Drankhuis-Sam volkomen naar den zin zijn! Het was natuurlijk een risico — maar hij was er op voorbereid, risico te nemen. Als ze eenmaal alleen waren zou hij het zijn, en niet Drankhuis-Sam, die de bom liet barsten en den eersten klap gaf.

„Nou, komt er nog wat?” gromde Drankhuis-Sam. „De Upolo zei je?”

„Ja,” zei Wallen, en hij dwong zich tot een vriendelijk lachje. „’t Is nogal een lange geschiedenis, maar ik zal ’t kort maken — de Gele Jack heeft haar ergens in de Java-zee uitgemoord.”

„Huh!” smaalde Marle. „Dat weet iedereen. We kunnen zoowat allemaal lezen, man. Ze is een paar weken geleden door de kanonneerboot Phyllis

opgepikt. En ’t was een aardig boeltje, naar wat je zoo leest.”

„O ja? Ik had niet gehoord, dat ze opgepikt was,” zei Wallen langzaam. „Maar dat heeft eigenlijk niets te maken met mijn boodschap. U kende een Chinees, die er aan boord was, een zekeren Ting Wah, is ’t niet?”

De stoot kwam onverwachts, zooals Wallen's bedoeling was geweest. Marle schrok onwillekeurig en boog zich fel over de tafel heen; maar toen, met een lompe poging, om zijn opwindung te verhelen, zei hij:

„Wat vertel je me nou? Hoe zou ik dien kennen?”

„Ken je hem niet?” riep Wallen uit, in goedgeveinsde verwondering.

„Nooit van gehoord,” beweerde Marle; maar heimelijk doorvorschten de kleine oogjes Wallen's gezicht.

„Da's vreemd!” Wallen fronste in voorgewende verbazing de wenkbrauwen. „Ik weet toch heel zeker, dat ik me niet vergist heb. De man lag

natuurlijk te sterven, hij was al ver weg en praatte niet erg duidelijk, maar hij heeft me toch heel zeker naar u toe willen hebben. Hij zei, ” Wallen kneep zijn vuisten in de zakken wat stijver, „dat u ’t wel begrijpen zou.”

„O ja?” vroeg Marle spottend. „En wie bent u dan, meneer?”

„Ik ben Wallen, Stacey Wallen, de eerste stuurman,” antwoordde Wallen zonder aarzeling. „Ik ben de eenige, die er levend is afgekomen. Ik ben met een boot van de bark weggerooid.... Maar we kunnen hier niet praten. Ik loop liever geen risico, afgeluisterd te worden. Laten we liever ergens alleen.... wat scheelt er aan, meneer Marle?”

Het roode gezicht was grauwwachtig geworden, met een uitdrukking van jammerlijke vrees, en met den mond half open staarde de man over de tafel. Wallen voelde zich trotsch blij — en toen ongemakkelijk. Misschien was zijn tactiek toch verkeerd geweest. Drankhuis-Sam trok klaarblijkelijk uit de stervenswoorden van Ting Wah

een heel andere conclusie dan hij, Wallen, bedoeld had. En toen, tot Wallen's verbazing, week de vrees even snel, als zij gekomen was, van het gezicht van den ander; er kwam een plotselinge opluchting voor in de plaats, heel echt, al ging er nog zoo'n scherpe, sluwe glans der oogen mee gepaard.

„Je bent Wallen, de eerste stuurman, zeg je?” vroeg Marle.

„Ja,” zei Wallen rustig.

„Dan zit je te liegen!” riep Marle vlak erop, en hij sprong overeind.

Er volgde een geschraap van stoelen, die achteruit geschoven werden de heele ruimte door, het geschuifel van grove schoenen, toen de mannen opstonden. Wallen, verbluft, duwde vlug zijn stoel achteruit, en stond eveneens, met harde trekken in ’t gezicht.

Marle lachte nu op een brutale, maar eigenaardig zenuwachtige manier, waarin weer verlichting de overhand had. Wallen begreep het niet — maar er was weinig tijd, om erover na te denken. De mannen van het meest nabije tafeltje drongen al nader.

„Hoe vinden jullie die?” trompetterde Marle, naar Wallen wijzend. „Die knaap vertelt, dat hij Wallen is, de eerste maat van de Upolo, — je weet wel, die bark, die door de Phyllis opgepikt is!”

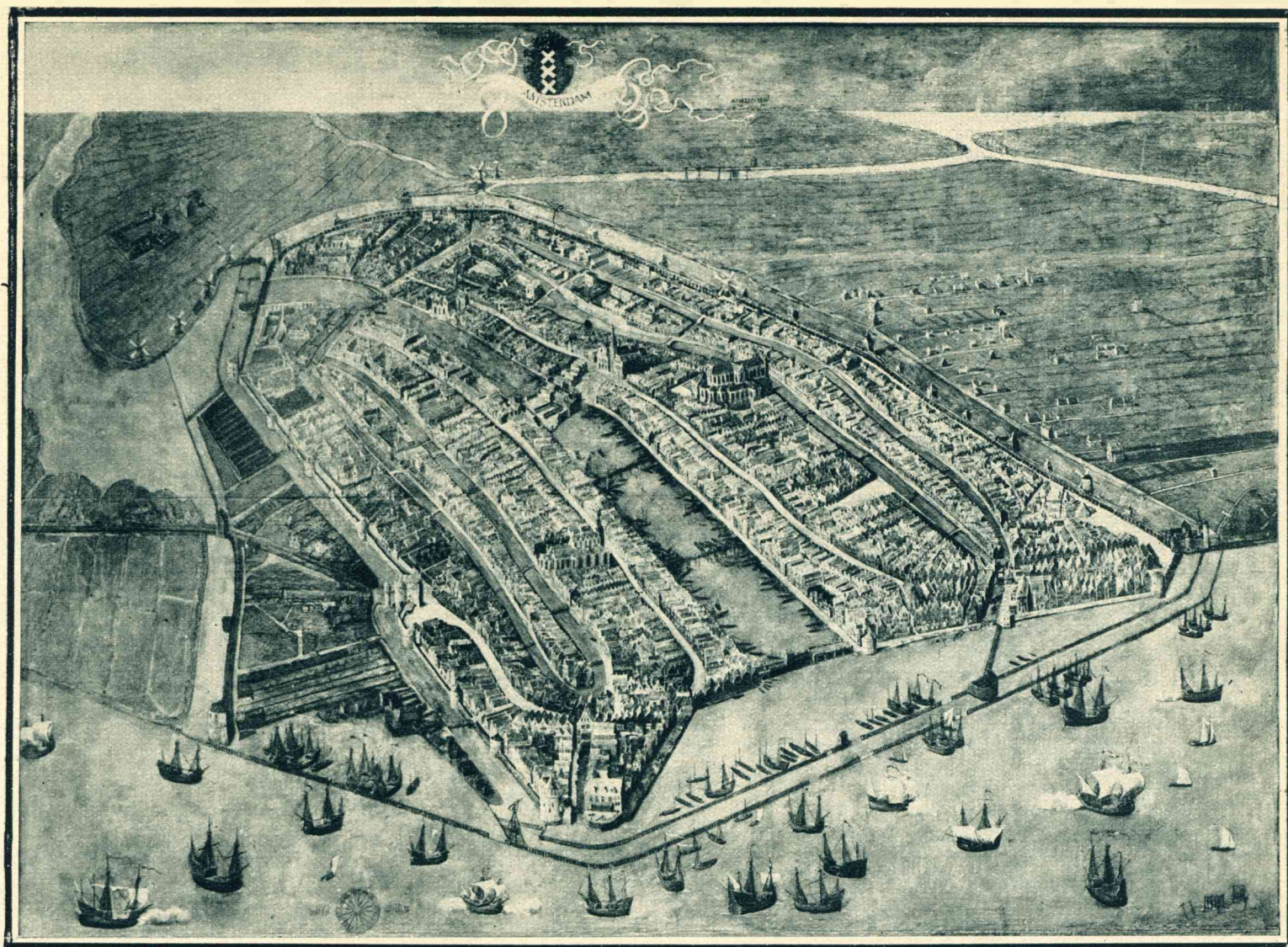
Een koor van spottende lachjes, vloeken en scheldwoorden volgde op die mededeeling. Het was klaarblijkelijk een goed afgerichte troep, die gastenkring van Drankhuis-Sam. Wallen's nand gleed in zijn jaszak, en sloot zich om zijn revolver. Ze kwamen het vertrek door en vormden een kring om hem heen. Hij keek vlug om, keek precies, waar de achterdeur was, voor ’t geval hij in ongelegenheid kwam — en onwillekeurig deed hij een stap achteruit, toen een kolosale, forsche kerel, half dronken, met het glas in de hand, strijdlustig naar voren stapte.

„As ie dat zegt, is ie een gemeene bedrieger!” zei de man ruzie-achtig. „We moste toch al niks van ’m hebben, toen ie binnenkwam, is ’t niet jonges? En dan nog wat — pak an!” Hij deed een plotselingen uitval naar Wallen's gezicht.

(Wordt voortgezet.)

Uit dezen toren speelt de „Big Ben”. De oper de geheele wereld gehoorde klokslagen galmen uit een van de drie torens, welke het Engelsche Parlementsgebouw te Londen sieren. De naam „Big Ben” is afgeleid van Benjamin Hall, die wethouder van openbare werken in de Engelsche hoofdstad is geweest. Het standbeeld op den voorgrond is dat van den staatsman Robert Peel.

De oudste kaart van Amsterdam, in 1536 vervaardigd door Cornelis Anthoniszoon, die op last van de Commissie van Toezicht voor de schilderijen der Gemeente Amsterdam door den heer P. N. Bakker is gerestaureerd.

Waar eens de schepen dobberden, snellen nu trams en auto's over het asfalt: de N.Z. Voorburgwal.

GEDACHTEN

Het behoort tot de genoegens van sommige tot bespiegelen geneigde menschen om zich nu en dan de vraag te stellen hoe onze voorouders wel zouden staan te kijken, indien zij plotseling in het leven van „vandaag aan den dag” werden overgeplaatst.

Het antwoord hierop is veel eenvoudiger dan zij vermoeden. Onze vaders immers zouden geen vijf minuten gelegenheid hebben zich te bezinnen; zij zouden of binnen luttele seconden slachtoffer zijn van

het verkeer, of zichzelf — om aan de verwarring in hun brein een einde te maken — werpen voor een ongereguleerde taxi, om alzo wederom opnieuw de eervolle en zorgenvrije positie van „voorouder” te kunnen gaan bekleden. Veel meer reden is er, dunkt ons, voor de vraag hoe bijvoorbeeld de Amsterdammers van de zestiende, zeventiende en achttiende eeuw dachten over den tijd waarin zij zelf leefden. Het schijnt ons nu ongelooflijk toe, maar alles wijst er toch op, dat zij even onvervaard met hun tijd waren ingenomen als wij dat plegen te zijn met den onzen.

De uitvinding van het buskruit en van de stoommachine heeft hen waarschijnlijk zoo beslist van de wijs gebracht, dat zij er vast en zeker van overtuigd waren, dat er nu voor het menschelijk verstand..

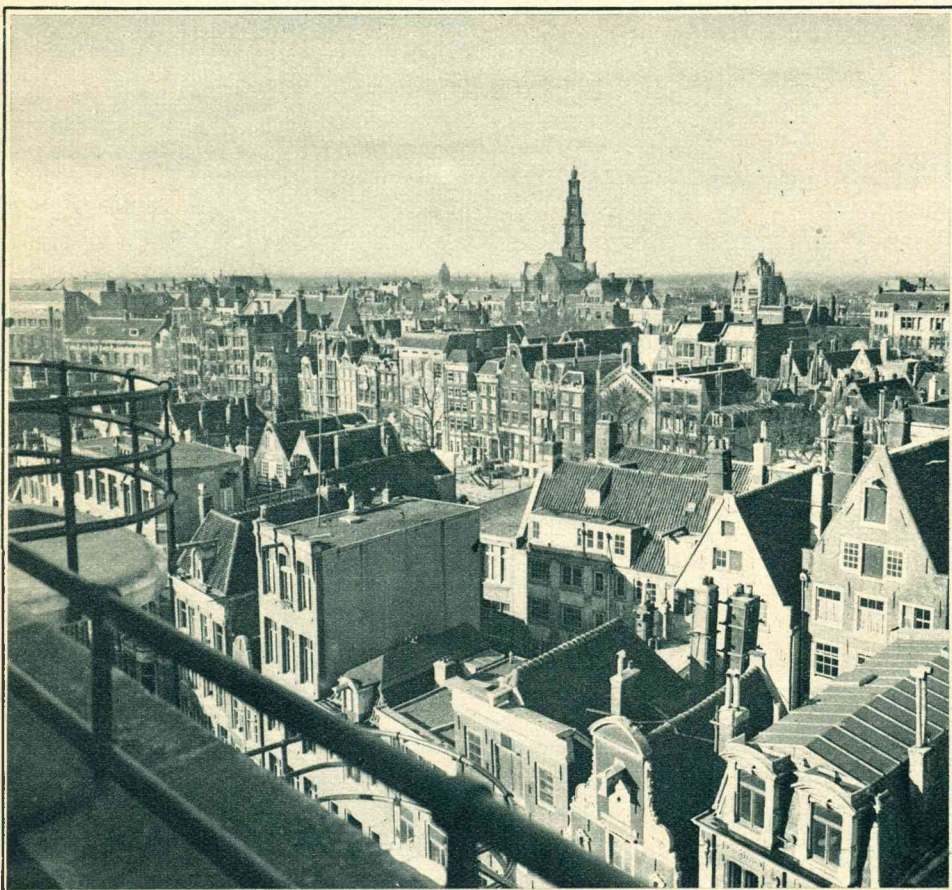
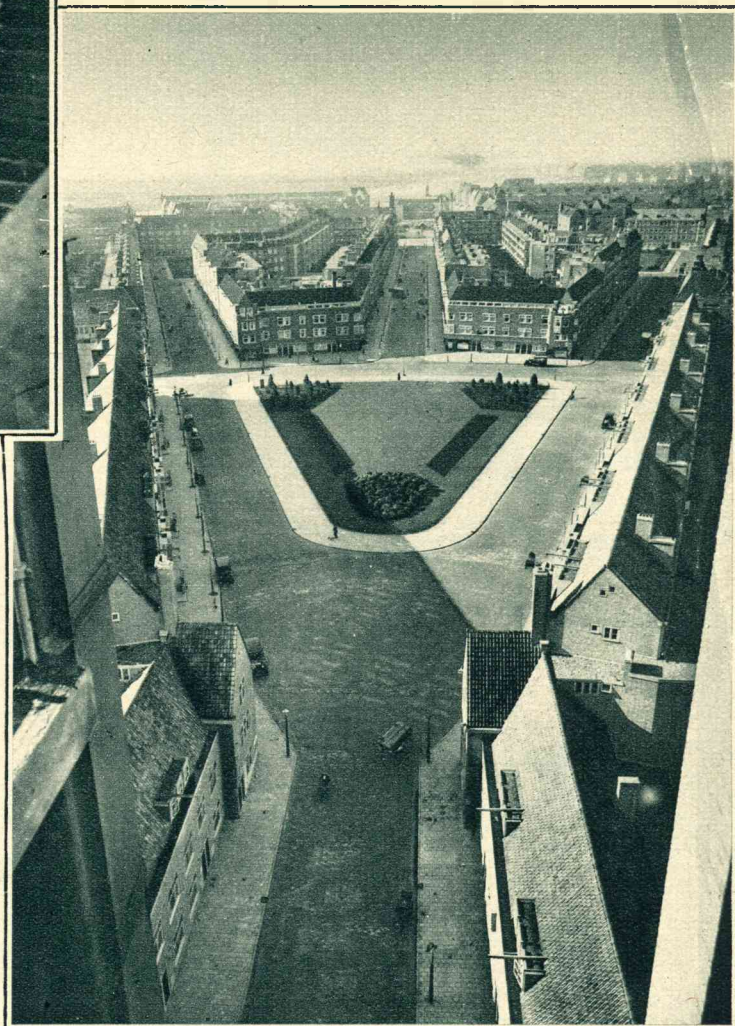

Van al de gebouwen op deze foto komt alleen de Nieuwe Kerk op den Dam op de kaart van Anthonis voor.

Een fraai gezicht op de stad, van den wolkenkrabber op den N. Z. Voorburgwal, het kantoorgebouw „Concordia”. Heel wat „oude bekenden” komen op de foto voor.

Nieuw stratenplan in „Zuid”, het Mervedeplein en omgeving.

moderne baksteen buurten, die zoozeer gelijken op één grooten mond met veel rood tandvleesch.

Na ons breekt wellicht het betonnen tijdperk aan, en onze kindskinderen zullen mogen wonen in huizen als banksafes of conservenblikken, zij zullen welwillend zijn en van ons zeggen, dat wij, Amsterdamners van de twintigste eeuw, toch wel aardige, vooruitstrevende kerels moeten zijn geweest. En dan zullen zij in hun autogiro-vliegtuig stappen en starten van het terras van de gaste verdieping, om in New York een paar sokkenophouders te gaan kopen.

Aan dit alles dachten wij, staande achtereenvolgens op de wolkenkrabbers aan den N. Z. Voorburgwal en het Daniel Willinkplein. De fotograaf had inmiddels den tijd oenut om eenige „plattegronden” te „knippen”, die u bewijzen hoezeer met de tijden de opvattingen (o.a. in bouwstijl) veranderen, en hoe — en is dat niet het voornaamste? — Amsterdam steeds bleef een stad die leeft.

OP HET

Sierlijk en fijn steekt de ranke Westertoren boven zijn omgeving nit.

DAK

niets meer te doen viel — en, ocharme, zij moesten eens hebben geweten, dat enkele generaties na hen het buskruit werd beschouwd als een onbruikbare vergissing en de stoommachine enkel haar nut had om jeugelige kinderen omtrent Sinterklaas zoet te houden.

Hoe verbazend trotsch zijn de Amsterdammers geweest op hun gordels van grachten, op hun poorten, op hun galjoenen. En wij? Het is nu zoover met ons gekomen, dat wij de grachten desnoods wel willen behouden (want zijn ze niet erg onwelriekend?) : van de poorten bleef weinig anders dan een straatbordje (en dan nog op de verkeerde plaats aangebracht) en de galjoenen staan, voor zoover zij niet werden verkocht, op den zolder van het scheepvaartmuseum.

In 1536 bracht Cornelis Anthoniszoon den eersten „platte grond” van Amsterdam in beeld. Hoe machtig en bloeiend moet hem toen de welvarende Amstelstad hebben geleken. Hoe moet hij trotsch zijn geweest, want met groote toegenegenheid en overgave verrichtte hij zijn werk, op de kerken, kloosters, woonhuizen en havens van die dagen. Heel, heel in 't verschiet zette hij de letters : „Amstel-veen” neer. Dat was uren ver van de bewoonde wereld. En de Haarlemmermeer kende hij niet anders dan als een gevaarlijke binnenzee.

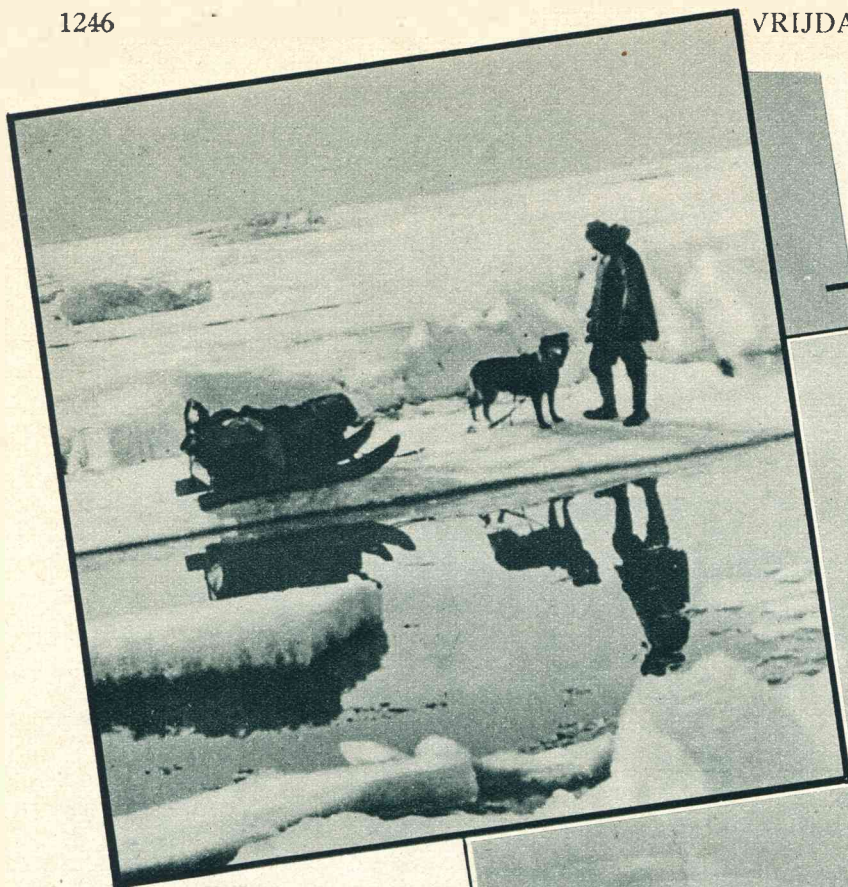
En Amsterdam van 1932 is gelukkig met deze (gerestaureerde en in het museum Fodor te bezichtigen) eerste kaart van Amsterdam.

Wij noemen onze hoogste huizen niet zonder hoogmoed en ijdelheid „wolkenkrabbers”, en de uiterste grenzen van het Amsterdam van Cornelis Anthoniszoon : de binnenstad. De huizen uit den tijd van den schilder zijn verdwenen, en mocht dit hier of daar al niet het geval zijn, dan beschouwen wij ze óf als verkeersobstacles óf als vervallen grootheden. Wij hebben er nog wel een schuin oogje voor over, als wij er langs lopen en ons haastig spoeden naar onze

Een overzicht van modern Amsterdam, zooals men het ziet vanaf den wolkenkrabber op het Daniel Willinkplein.

SPITSBERGEN

De postbode van het fjordengebied.

WAAR WINTER GEEN GENADE KENT

Als het schip is aangeland in de Ijsbaai. Met hondensleden wordt de tocht landvaarts ondernomen.

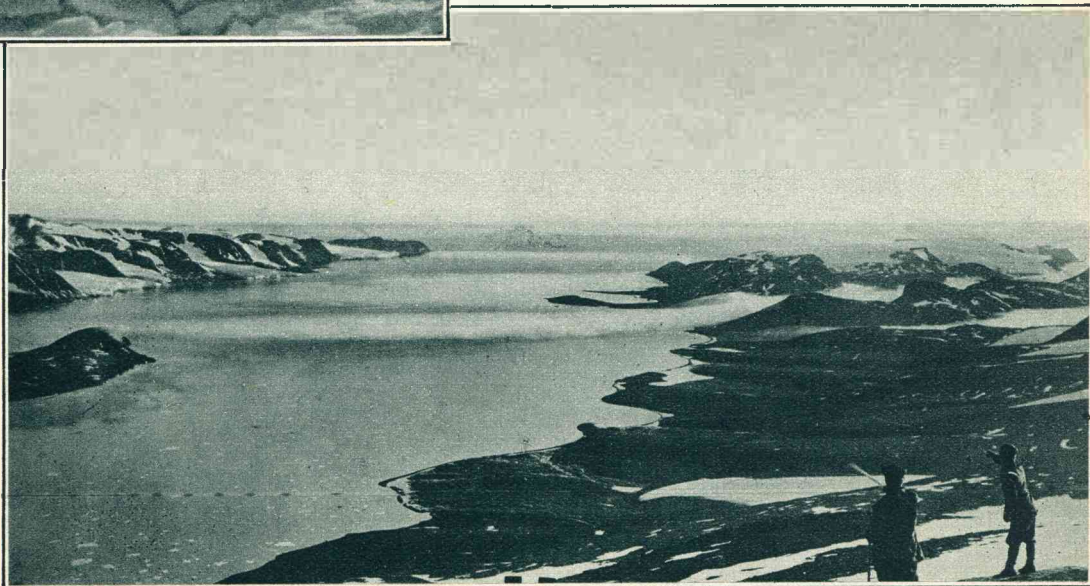
Een moeizame tocht over het pakijz dat zich in de fjorden en langs de kusten ophoopt.

Een succes op de berenjacht.

Wij mogen nu reeds twee seizoenen lang gespaard gebleven zijn voor de gestrengheid van den winter. die een enkelen nacht steelsgewijs wat sneeuw of ijzel over onze weiden en parken strooide — in het hooge Noorden, binnen en rondom den Poolcirkel regeert de winterkoning als in zijn eigen, onbetwiste rijk en hult bergen, landen en zeeën in de ongerepte blinkende wade van deels eeuwige sneeuw. Spitsbergen, ongeveer op den tachtigsten breedtegraad in de Noordelijke Ijszee gelegen, is eene provincie uit dit rijk van den stuggen wintervorst, en de vele Europeanen, die hier werkzaam zijn aan de diverse exploitaties van dezen uithoek der aarde, leiden er steeds, maar vooral in deze maanden, een hard leven van koude en onbeschrijfelijke ongemakken. — Eenige sprekende illustraties, die ons daarvan bereikten, mogen daarvan een belangwekkend beeld geven.

Wie de woeste, onherbergzame kusten ziet van dit koude land, zal niet licht vermoeden, dat zich op Spitsbergen reeds zeshonderd Europeanen gevestigd hebben.

De verkiezingsstrijd in Duitschland, welke moet beslissen over de vraag wie president van de Republiek zal worden, is aangevangen. Adolf Hitler, de candidaat der nationaal socialisten, sprak voor een groote menigte te Berlijn. Onder zijn hoorders bevonden zich de jeugdafdeelingen maartoe ook verschillende meisjesgroepen behooren.

De — laat ons hopen, laatste foto's van den strijd in China. Tervijl een eskader vliegtuigen de stad bombardeert, knettert het geweervuur door de straten. Japansche mari-niers bezetten het Odeon theater in een der hoofdstraten.

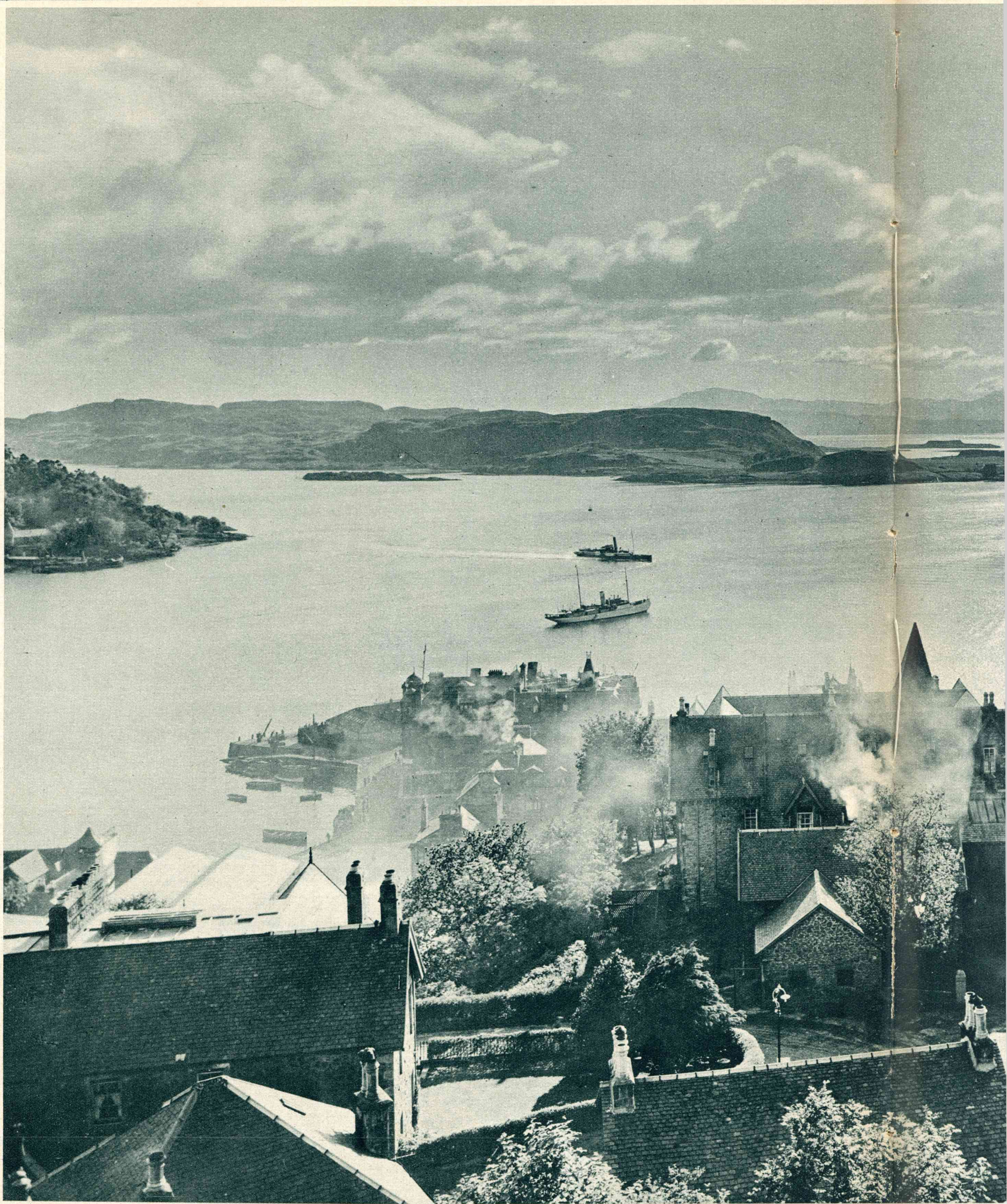

„Ik ook een kus!” De kleinkinderen van Rijkspresident von Hindenburg nemen afscheid van hun grootvader na een gezamenlijke wandeling door het park van zijn paleis te Berlijn.

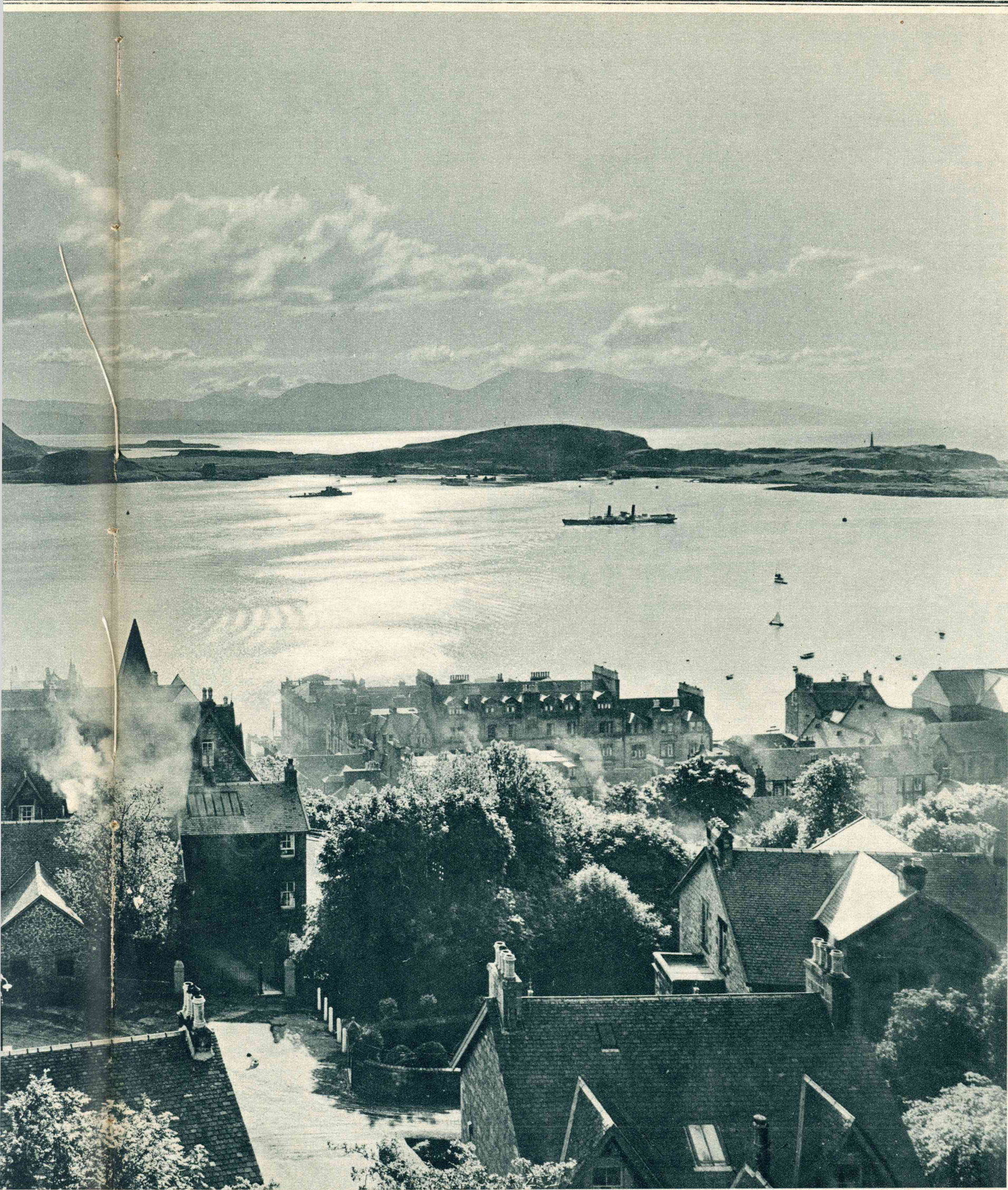
Buitenlandsche Foto's

Chineesche burgers, beschuldigd op de Japansche troepen vanuit hun huizen te hebben geschoten, zijn gedwongen op vrachtauto's plaats te nemen en worden in gevangenschap weggevoerd.

Aan de Schotsche Westk

Westkust:

DE BAAI VAN OBAN, NAAR HET STADJE OP DEN VOORGROND GENOEMD, IS EEN DER HEERLIJKSTE PLEKJES NATUUR, WAARAAN OVERIGENS DE FJORDENRIJKE WESTKUST VAN SCHOTLAND HAAR WELVERDIENDEN ROEM DANKT.

VROUWENLEVEN

NIEUWE ZOMERHOEDEN

Vroeger hadden we winterhoeden en zomerhoeden. De vilten of fluweelen winterhoed deed z'n intrede begin November, terwijl in April de fleurige strooien hoedjes te voorschijn kwamen.

Dat is tegenwoordig anders, nietwaar? Midden in den winter komt reeds de strooien hoed ter begeleiding van den bontmantel en het eenvoudige vilthoedje dragen we niet alleen 's winters, maar eigenlijk heel den zomer door, wanneer gure winterige dagen dat wenschelijk maken.

De eerste strooien hoeden beschouwen we dan ook slechts als voorloopers, als 'n schakel tusschen winter en zomer, als heel nuttige intermezzo's soms, wanneer we, om een of andere reden, midden in den winter 'n nieuwen hoed moeten kopen.

Maar nu komt zich, zij 't ook nog maar heel schuchter, de lente aankondigen, en het begrip lente is voor ons vrouwen niet alleen verbonden met de gedachte aan sneeuwkllokjes en bloeien-

maal klaar is. Een veerende poef vormt een heerlijk zitje, hetwelk we overal naar toe kunnen sleepen en indien u er dan nog een heeft met bergruimte, voor boeken, handwerkjes, enz. dan is ze tevens practisch.

De poef op onze teekening bestaat uit twee houten raamwerken, vierkant of langwerpig, zooals u wenscht.

Deze geraamten moeten stevig zijn; indien u er goed mee overweg kan, kunt u ze thuis maken en anders weet u misschien wel een voordeligen timmerman.

De eene vorm bestaat

zijn, daar men dan alleen met beitsen volstaan kan, hetgeen gemakkelijker schoon te houden is dan bekleedsel. Het deksel, het bodemloze gedeelte, krijgt veeren.

Eerst is een rasterwerk van singelband noodig om de veeren te houden. U gebruikt voor het stevig aantrekken van de singels een houten blok, zooals onze teekening laat zien. Dit werk, het spannen

Zomerhoed met garneering van groen taflint en groote bloem.

Zwart strooien hoedje met garneering van groene veerenloef.

Toque van glanzend zwart stroo met witte en zwarte plissé's.

van het singelband, moet door twee personen gedaan worden.

De singelbanden moeten niet ver van elkaar liggen, daar anders de veeren niet stevig bevestigd kunnen worden.

Sla een eind van het singelband vast, sla 5 c.M. om en trek dan zoo strak als mogelijk naar den anderen kant.

Tik daar vast met kopspijkertjes.

Wanneer u alle strooken naar één richting heeft vastgemaakt, begint u met ze dwars over te vlechten en stevig te bevestigen aan iederen kant.

U heeft vervolgens voor onze kist 5 koperen veeren noodig van 20 c.M., een komt er in 't midden.

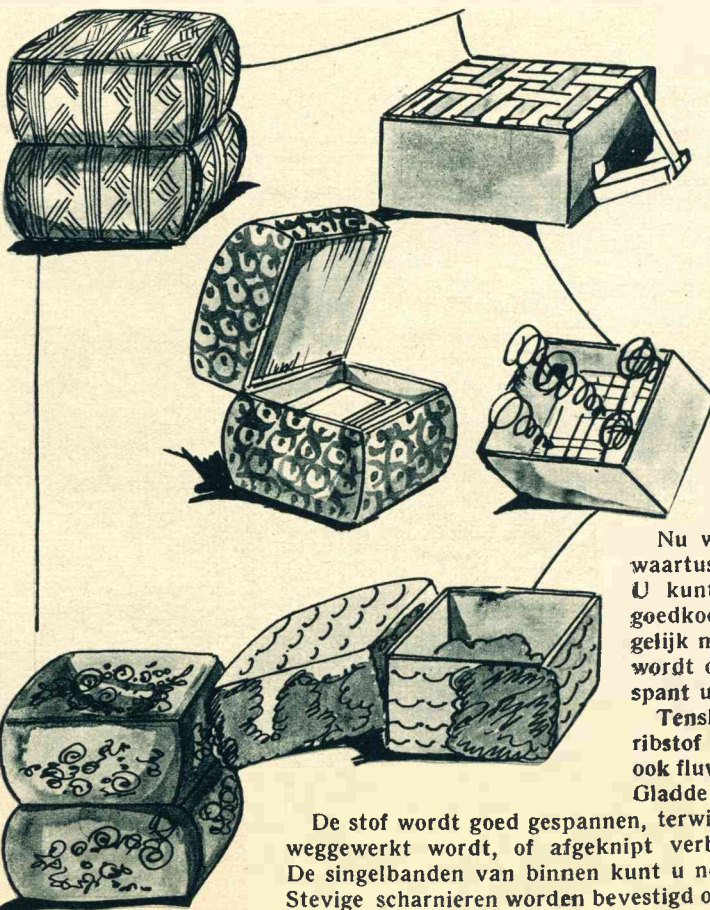
Ze worden gelijk verdeeld op de plaats gebracht, met behulp van een stoffeernaald en stevig pakdraad. De veeren moeten goed stevig vast genaaid worden op de singels en vervolgens onderling vastgebonden worden, zoodat ze niet kunnen wegspringen.

Het beste is een eind van het stevige pakdraad aan het houten raamwerk vast te maken. Laat uw helper de veeren zoo stevig mogelijk op zijn plaats naar omhoog drukken. Terwijl de veeren zoo ingedrukt worden, verricht de ander het knoopwerk. Is de eene veer aan beide kanten bevestigd, ga naar voor tot de volgende. Het einde van het touw wordt weer vastgemaakt aan het houten raam. Een stuk ruw stevig linnen, of katoen, wordt nu bevestigd over de veeren en dit wordt aan het raamwerk vastgemaakt; zoo krijgen we meteen steun voor de vulling. Eerst worden de veeren dan vastgenaaid aan het bekleedsel. Het houten geraamte rondom moet ook opgevuld worden, dus de kanten worden ook eerst bekleed.

Nu worden lussen van touw rondom gemaakt, waartusschen we de vulling kunnen stoppen. U kunt uitstekend wolvulling gebruiken, die is goedkoper dan kapok. De vulling verdeelt u zoo gelijk mogelijk. Ook het onderste houten geraamte wordt op de zelfde manier bewerkt; ook hiervoor spant u eerst grof linnen en maakt lussen.

Tenslotte gaan we de kist bekleden. Een stevige ribstof is de meest practische voor onze poef, maar ook fluweel en peau de pêche komen in aanmerking. Gladde zijden stoffen zijn minder geschikt.

De stof wordt goed gespannen, terwijl de ruimte aan de hoeken naar binnen weggewerkt wordt, of afgeknipt verborgen kan worden door koorden of galon. De singelbanden van binnen kunt u nog wegwerken met een stuk stofbespanning. Stevige scharnieren worden bevestigd om de poef te kunnen openen. D. D. L.

de crocus, maar ook — en misschien vooral? —

met de gedachte aan nieuwe zomerhoeden.

'n Nieuwe zomerhoed! Er zit in de gedachte daaraan iets van lenteweelde, iets van de blijdschap der komende zomerig-warme dagen, iets van nieuw leven en nieuwe vreugde. We koopen nog niet, maar we flaneeren vast eens langs de modewinkels, we keuren en kiezen.

Misschien zal de keuze niet gemakkelijk vallen, nu er zoo heel veel verscheidenheid is, al hebben wel alle nieuwe modellen dit met elkaar gemeen, dat ze min of meer schuin worden gedragen.

Daar is bijvoorbeeld 'n model zooals dat van onze eerste afbeelding, dat zeker heel sterk herinnert aan vroegere modes, ook door de garneering van taflint met picot randje, in strikken op den hoed gearrangeerd; terwijl een kleurige bloem het geheel opfleurt. Dit model werd ontworpen door het modehuis Marguerite Lorme.

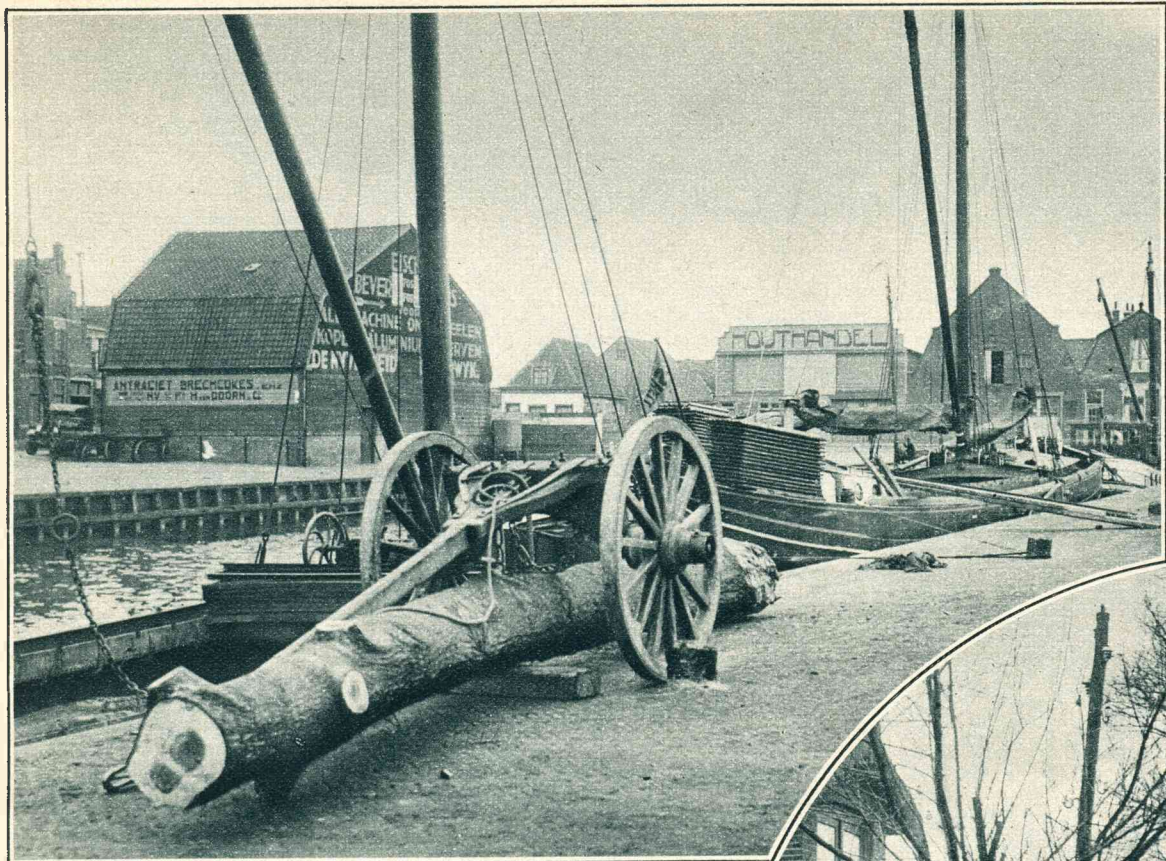
Misschien zal 'n cloche-model, zooals dat van onze tweede afbeelding, bij meerderen in den smaak vallen. Dit fijne zwarte hoedje, ontworpen door Josephine St. Paul, heeft 'n toef groene veeren als garneering.

Jeanne Maignan ontwierp de fleurige toque van glanzend zwart stroo met witte en zwarte plissé's en 'n opstekende pen in wit met zwart.

PAULA DEROSE.

EEN ZELFGEMAAKTE POEF MET BERGRUIMTE

Heeft u zelf wel eens een poef gemaakt, een veerende poef, het is een heel werkje, doch u zult er plezier van hebben wanneer ze een-

Houttransport aan den Groen-
burgwal te Beverwijk.

UIT ONS GEBIED

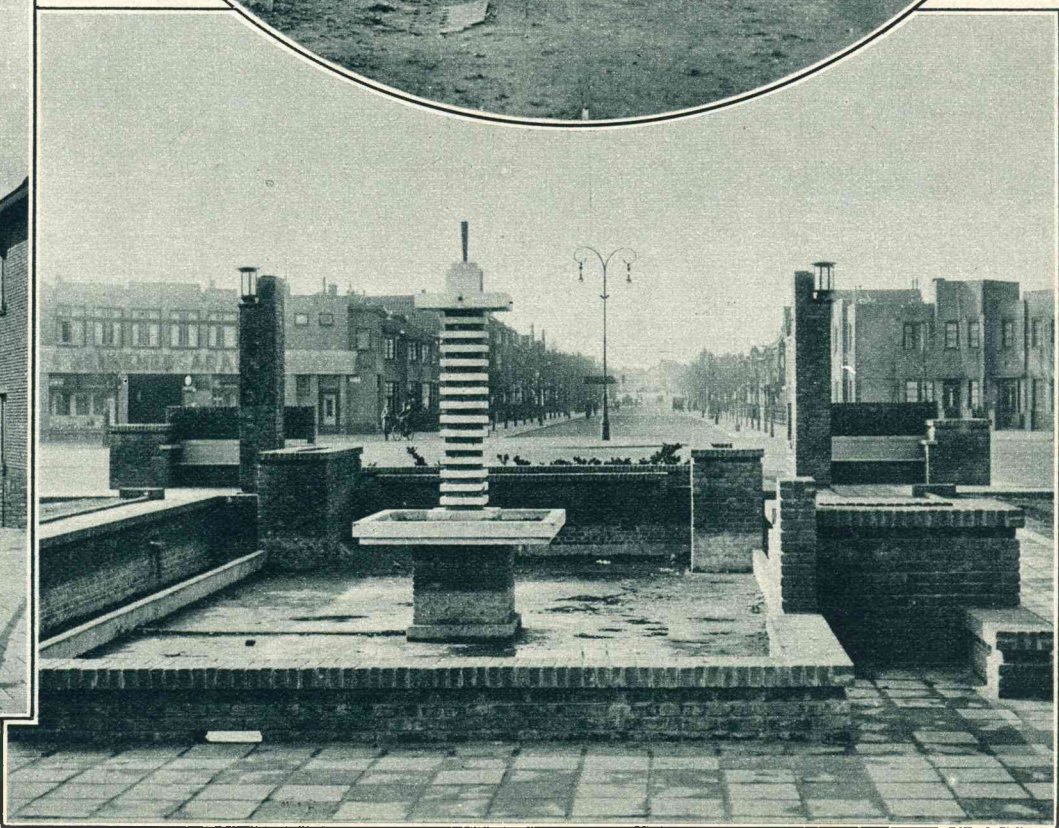
De Rijksweg door Beverwijk.

PLAATJES

De watertoren te IJmuiden.

Het Kennemerplein met zijn eigen-
aardig fonteinje te IJmuiden.

De a.s. tegenstanders van Ajax. Enschede dat zich Zondag door een 1-0 overwinning op Tubantia in het bezit van den Oostelijken titel stelde.

Veendam, de Noordelijke ploeg, klopte Zondag Velocitas in den beslissenden kamp met 1-0

SPORT

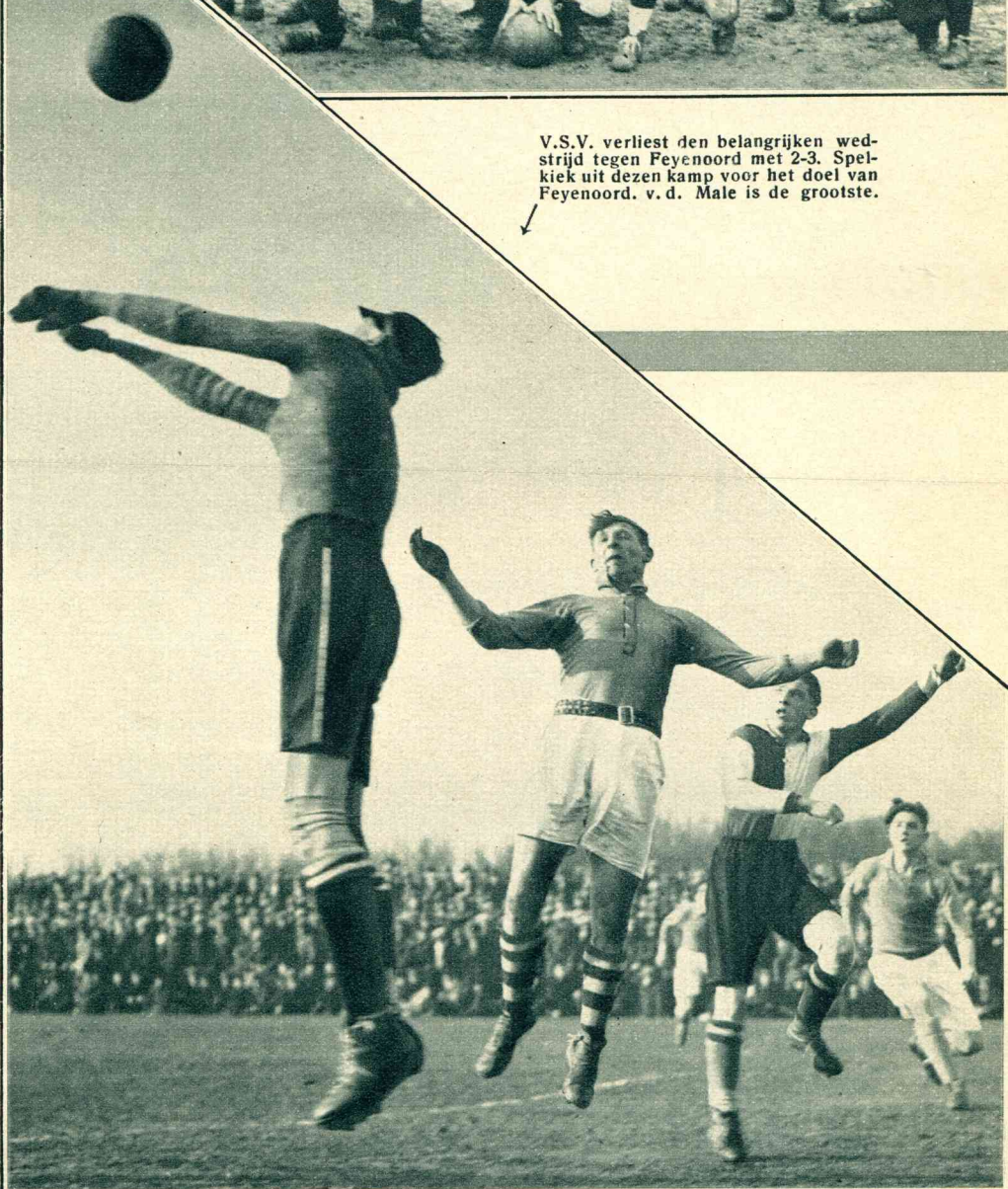
VAN DE WEEK

Natuurlijk interesseert het ons wie de kampioenen uit de verschillende districten zullen zijn. Twee kwamen er Zondag uit de bus. Enschede, een oude bekende en Veendam, tot op Zondag bijna een outsider. Wel hadden de kranige Veendammers Velocitas op den voet gevolgd, doch niemand had er toch op gerekend, dat het Groningsche Velo zich op eigen veld door Veendam zou laten kloppen. Edoch, het geschiedde en nu krijgen we straks Veendam in de hoofdstad.

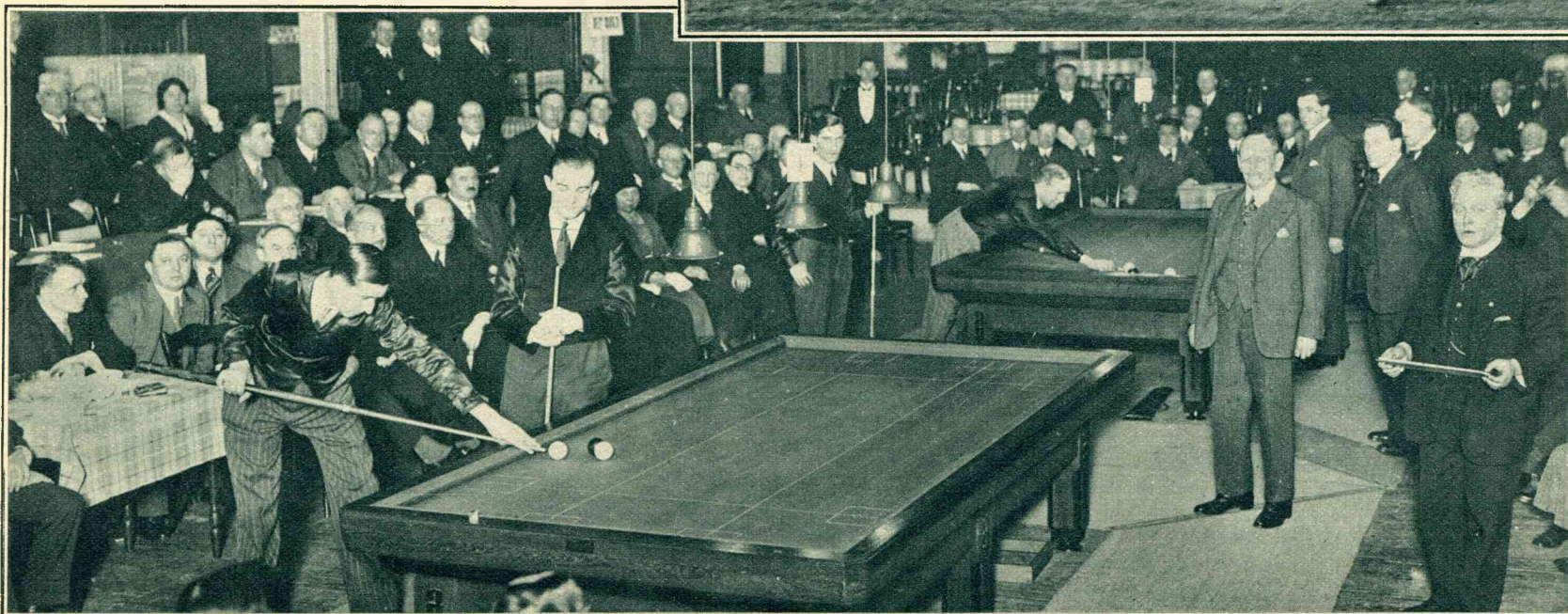
Natuurlijk is het Noordelijke team in de kampioenscompetitie vrijwel kansloos. Daarvoor staat het spel in de Noordelijke provincien nog te ver onder dat uit de andere districten. Ook Velocitas zou trouwens voor den Nederlandschen kampioensstiel wel niet in aanmerking gekomen zijn. Wij zien intusschen met belangstelling uit naar de verrichtingen van de Noordelijke vertegenwoordigers in het a.s. tournooi.

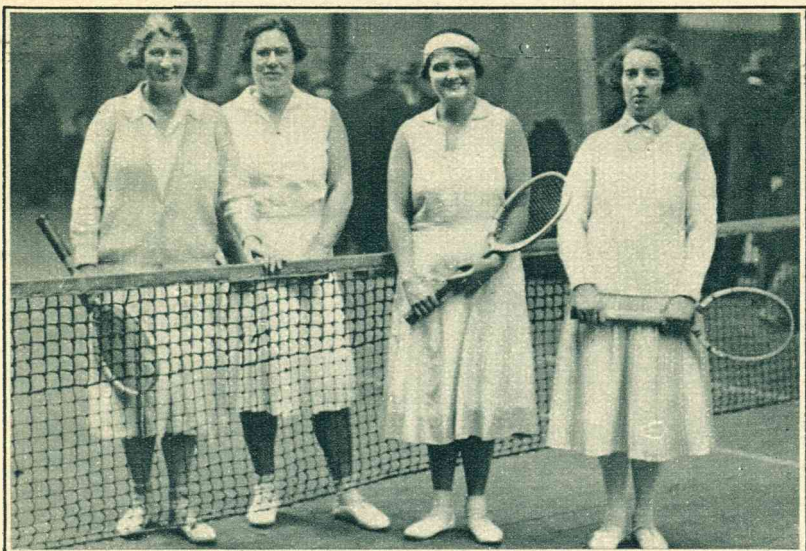
In het Zuiden zal Philips het nu wel halen. De roodwitte Eindhovensche ploeg heeft Zondag geluk gehad. Vooreerst kroop het team in Tilburg tegen Willem II door het bekende oog van de nog meer bekende naald en bovendien eindigde het treffen tusschen Eindhoven en N.A.C. zóó als de Zuidelijke kampioenen het zich maar konden wenschen, n.l. in een gelijk spel. Het wachten is nu tot de protestcommissie uitspraak zal hebben gedaan, want.... N.A.C. heeft geprotes-

Het Europeesche biljartkampioenschap te Rotterdam. Overzicht tijdens de wedstrijden. Op het eerste biljart ziet men den jeugdigen Belg Gabriëls en diens landgenoot v. Belle. Op het tweede biljart Dommering aan stoot tegen Pop.

V.S.V. verliest den belangrijken wedstrijd tegen Feyenoord met 2-3. Spelkik uit dezen kamp voor het doel van Feyenoord. v. d. Male is de grootste.

De tennismatch Amsterdam—Den Haag in het R.A.I. gebouw. De dames double van l. n. r. mevr. Straub—mev. Turrema (A'dam) en mevr. Jonguerre en mev. v. d. Schelde (Den Haag).

Zondag werden in de Turnhal, Marnixstraat, vereenigingswedstrijden gehouden, waarvoor groote belangstelling bestond. De winnende ploeg, heeren van de vereeniging Simson. Knielend A. de Kloek (kampioen). Verder van links naar rechts N. Kloek, Sakrzewski, Stiens, Pauluck, J. Sitter.

teerd tegen de toekenning van het doelpunt aan Eindhoven, waarbij de bal, vlak voor de goal werd gescoord, achter zou zijn geweest. Er is dus nog kans dat N.A.C. 't kan halen, doch daar de scheidsrechter bij het hierboven gememoreerde geval van niets schijnt te weten en men geen gebruik heeft gemaakt van neutrale grensrechters ziet het geval er voor de Bredasche ploeg vrij hopeloos uit.

In afdeeling II is men nog niet tot een beslissing kunnen komen. Zooals te verwachten was is een extra wedstrijd noodig om uit te maken wie hier de groote mijnheer zal zijn.

Z.F.C. is wel bijzonder op dreef. De 6—0 over-

VOORLOOPIG BERICHT

„De Stad” gaat op Zondag 20 Maart a.s.

NAAR ANTWERPEN PER LUXE REISWAGEN

Sluit U aan bij het gezelschap, dat Holland revanche gaat zien nemen tegen de Belgen.

VOOR F 5.75

heen en terug naar Antwerpen

Vertrek te Amsterdam Centraal-Station (de wagen staat ter zijde van den hoofdingang) des morgens te 6.30, terugkeer te Amsterdam op hetzelfde punt, ongeveer 12 uur des avonds.

Prijs, zonder entreebiljet voor het stadion, F 5.75 p. persoon.

Vertrek te Haarlem, Stationsplein, des morgens 7 uur, terugkeer te Haarlem op dezelfde plaats, ongeveer 11.30 des avonds.

Prijs, zonder entreebiljet voor het stadion, F 5.75 p. persoon.

Nadere mededeelingen volgen.

Aanmeldingen bij: De Stad Amsterdam N.Z. Voorburgwal 262 Tel. 33170 en te Haarlem N.V. Europa Express, Nassauplein 1 Tel. 15934.

De A.V.V. Olympus, opgericht in Mei 1928 slaagde er na een 3-jarig verblijf in de 3e klasse van den A.V.B. thans in naar de 2e klasse te promoveeren.

winning in Dordrecht wijst er wel op, dat de Zaankanters stoute plannen hebben. 't Is nu maar de vraag of de Rotterdamsche barricade op neutraal terrein, eveneens zal kunnen worden genomen. In dat geval ziet Z.F.C. eindelijk zijn pogingen met succes bekroond. De papieren staan gunstig voor de Zaandammers. Wij wenschen hun sterkte.

Feijenoord schijnt zich te hebben hersteld. Als wij op

Hoe Primo Carnera „geborgen” wordt. In het Centraal Hotel te Den Haag heeft men dit speciale ledikantje geplaatst om Carnera's nachtrust niet te doen schaden. Men weet dat de Italiaan een bokser van groote afmetingen is. In dit bed dat 2,17 lang is, past Carnera precies.

PHOTO VAN ZENUWCELLEN, GEZIEN DOOR EEN MICROSCOOP, 300 X VERGROOT

Drink Gezondheid en Kracht in....

Dat doet ge — als gij Sanatogen gebruikt.

Een bekend geneesheer heeft over de versterkende werking van Sanatogen op lichaam en zenuwen het volgende geschreven:

„Uit eigen ervaring kan ik verklaren, dat Sanatogen lichaam en zenuwen versterkt op een wijze, die zijn weerga niet heeft.

Sanatogen dringt door tot de kern der gezondheid, n.l. de cellen, en bouwt die op tot een krachtig lichaamsgestel.”

Denk eens aan wat zulk een verklaring voor U beteekent. Hoe gij U ook voelt — Sanatogen moet U goed doen. En omdat Sanatogen een zenuwvoedsel is kan het nimmer met eenig voorschrift of leefregel in botsing komen. Vraag het oordeel van Uw dokter!

Als gij U zenuwachtig voelt of verslapt na ziekte, neem dan eens eenigen tijd Sanatogen om nieuwe kracht te verwerven. In heel korten tijd zult gij U gezonder, en flinker gaan voelen — Sanatogen zal U weer energie geven om het leven te genieten.

Koop nog vandaag een bus. Iedere Apotheker of Drogist verkoopt Sanatogen vanaf Fl. 1.— per verpakking.

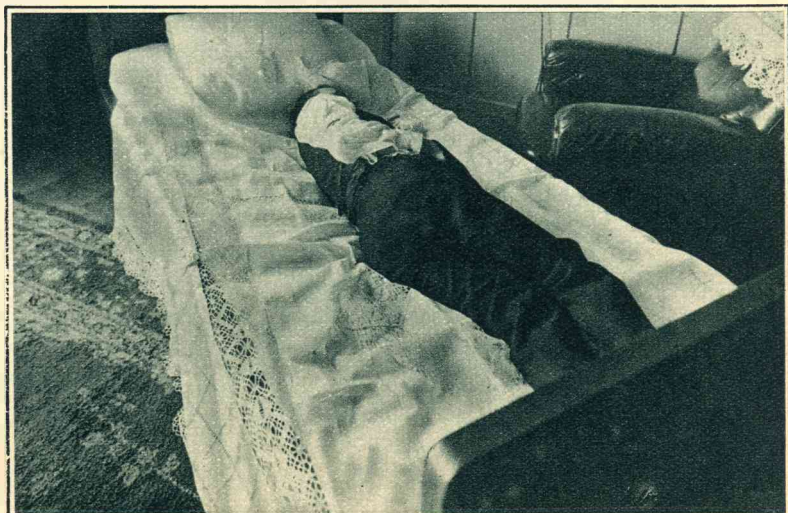

HET ZENUWSTERKEND VOEDSEL

den uitslag van Zondag j.l. te Velsen hadden moeten raden, was V.S.V. onze favoriet geweest, voornamelijk omdat wij weten hoe lastig deze heeren te kloppen zijn als het er om gaat. De Rotterdammers hebben zich echter van de voorstellingen, welke over 't algemeen ook niet in hun voordeel luiden, niets aangetrokken. Met 3—2 bleven zij in de meerderheid, na met 3—0 de leiding te hebben gehad.

Beter spel van Feijenoord maakte de overwinning wel verdiend.

De titankamp tusschen de sterkste ploegen van afdeeling II zal Zondag in het stadion te Amsterdam plaats vinden.

Zoo vervoert men een boomstam in

de Schotsche hooglanden

De avond daalde neer in het witte dal, waar 'n eeuwige winter heerschte, streng en meedoogenloos.

De beide mannen zaten in de houten hut bij het blokkenvuur en zwegen.

Moe waren ze na de zware dagtaak en beiden rookten hun pijp, staarden stil voor zich uit.

Plotseling hief de oudste 't hoofd op en luisterde.

Met een vraag in de oogen keek de jongere hem aan.

Dan ook hoorde hij het kraken van de sneeuw, een licht geschuifel bij de deur, welke nog niet gegrendeld was voor den nacht. De metalen klink werd opgeduwd, de deur week langzaam... Als een zwarte schaduw tegen den bloed-rooden gloed van de avond-zon, stond zij... „Aimée.”

De mannen zwegen nog altijd, getroffen door de mysterieuze verschijning.

Schoorvoetend kwam Aimée nader, sloot de deur en met een wankel beweging klemde ze zich vast aan den ruwen houten wand.

De oudste der mannen liep naar haar toe, ving haar op, toen ze op 't punt was te vallen. Hij legde haar neer op de met dekens bedekte kist, begon voorhoofd en polsen nat te maken.

„Geef cognac, Dick,” beval hij.

De jongere greep een flesch van een plank aan den muur, goot voorzichtig wat vocht tusschen de oopen geklemde lippen.

Langzaam kwam ze bij. Stil lieten ze haar liggen, gingen terug naar hun plaats bij 't knetterend vuur, rookten hun pijp, elk verzonken in eigen gedachten.

Na een poosje kwam Aimée voorzichtig over-eind en met uitgestrekte armen liep ze op 't vuur toe in hunkering naar warmte.

Toen zagen de mannen, hoe mooi Aimée was. Hoe het vlammen-schijnsel speelde over het

„AIMÉE”

Door Nelly A. Offerhaus

rossig haar, dat in lange strengen neerhing. Hoe haar huid was teer en blank als het fijnste albast. En haar oogen, groot en peinzend, waren soms vol vreemden gloed, die het groen deed verdonkeren tot bijna zwart.

Toen zei ze hun haar naam: „Aimée.”

Ze vroegen haar niets, de beide mannen, die in de lange eenzaamheid verleerd hadden verwondering te uiten.

Ze leefden hun leven van dag tot dag, namen wat 't heden hun gaf, dachten aan geen toekomst.

Aimée was bij hen, ze zou bij hen blijven, waarom anders was ze gekomen?

De tijd ging voorbij, de uren werden dagen, de dagen vergingen tot weken.

De mannen jaagden op pelsdieren en Aimée kookte het eten en verstelde hun kleeren.

Soms, als ze thuis kwamen tegen den avond, hoorden ze in de verte een ongewoon geluid. Glas-heldere klanken parelden hoog op in de reine atmosfeer, brachten kleur en gloed in 't witte dal. De mannen keken elkaar aan met een glimlach.

„Aimée zingt!”

's Avonds als ze bij elkaar zaten, om 't knetterend vuur, dan neuriede Aimée zachtjes. Droevig-teere melodien die zacht vergleden of plotseling afbraken, maar soms veranderden in 'n woest-mee-sleependen zang.

Dan was 't of er een beklemming om hen kwam,

die pas verdween als Aimée weer zweeg, als uit haar oogen de donkere gloed was weggevaagd en ze verder ging met werken.

Eens op een middag kwam de oudste, Alan, vroeger thuis dan anders en hij zocht, riep om Aimée.

Vlug als een kind kwam ze aangesneld met een uitroep van bewondering voor wat ze zag.

Voor haar uitgespreid, in diepe plooiën neergolvend, lag de stof, die Alan voor haar had meegebracht. Geruild voor een pelsdier-huid bij een vreemden koopman, dien hij ontmoet had, uren ver weg.

Ze greep den lap beet, drapeerde hem om zich, lachte als een kind van blijdschap.

Toen kwam Dick thuis.

Hij keek naar Alan, dan naar Aimée, draaide zich zwijsend om, nam zijn pijp, zette zich rookend bij 't vuur.

Dien avond wilde de stemming niet komen als anders. De mannen rookten peinzend, Aimée neuriede niet.

Ze werkte met schitterende oogen, met hooggekleurde wangen aan het kostbare geschenk en paste en plooide het om zich met een glimlach om den rooden mond.

Den volgenden dag was het gereed om gedragen te worden en vol trots vertoonde ze zich aan hen, toen ze van de jacht terugkwamen.

Alan was uitbundig met z'n lof; Dick zweeg en er gloeide vreemd licht in z'n oogen.

Aimée zong.

Haar zuivere kristal-heldere tonen vervulden de lucht en met rappe voeten haastte ze zich naar buiten om water te halen in de steenen kruik, die ze op haar schouders droeg. Het was minder koud dan gewoonlijk, zelfs in het witte dal scheen een vleugje „Lente” gekomen te zijn.

Hoog-op stegen de heldere klanken, weerkaatsen tegen de kale, naakte rotsen.

Met langzame schreden volgde Dick.

Bij den put, waar ze bleef staan, om de kruik te vullen, haalde hij haar in.

„Aimée!”

Verschrikt keek ze om, lachte dan om haar eigen angst.

„Oh, jij!”

„Kijk eens, Aimée.”

In zijn ruwe hand lag een doosje, versierd met vreemde teekens en figuren.

„Maak het open,” beval hij.

Nieuwsgierig nam ze 't op, lichtte het deksel er af.

Aan een schakelketting van wit metaal blonk een ovale steen, geslepen, van diepgroene kleur.

Juichend haalde ze hem er uit, hield hem tegen het licht van de ondergaande zon en vol verrukking zag ze 't groen verkleuren tot een donker-rooden gloed.

Dick maakte de sluiting van den ketting los en met een snelle beweging hing hij 't sieraad om haar hals en legde den steen tegen haar blanke, zacht deinende borst. Het teere wit van de huid temperde de groene flonkering.

„Jouw oogen, Aimée,” zei Dick heesch.

Aimée's vreugde was geslonken, haar lippen trilden.

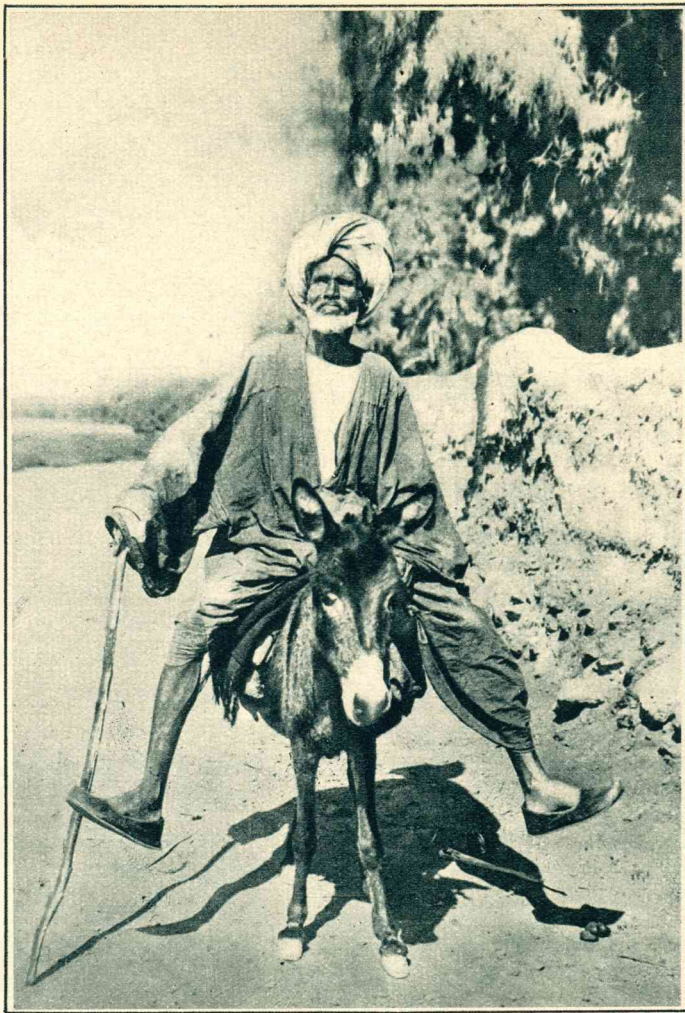
Ze strekte haar hand uit om de waterkruik weer te pakken. Woest greep Dick haar arm vast, trok haar tegen zich aan, zijn oogen peilden in de hare, haar mond was vlak-bij. Ze maakte zich los, langzaam, maar met een wil, die zijn hartstocht verpletterde.

„Ga heen, Dick,” zei ze zacht.

Hij keerde zich om, liep terug naar de hut.

In de deur-opening stond Alan, met trekken als uit steen gehouwen, vaal-bleek.

Eén moment kruisten hun blikken, dan begrepen ze elkaar. Aimée vulde de kruik.

Zoo laat de mensch zich langs de stoffige en grauwe wegen van Syrië vervoeren.

Met een beklemd gevoel tilde ze haar op haar schouder, liep aarzelend naar de hut.

In de vredige avondstille klonk een droge knal.

De kruik viel op den grond in scherven. Aimée bleef staan, luisterend, in doodsangst.

In de hut, naast de roerloos uitgestrekte gestalte, stond Alan, de nog rookende revolver in de hand.

Langzaam liep hij naar de deur-opening. Zag tegen de roode avondzon als een donkere schaduw de vrouw Aimée.

Zijn lippen vormden haar naam, dan hief hij de revolver tegen z'n slaap.

Een tweede knal verbrak de stilte.

Aimée strompelde voort, hield den adem in.

„Alan. O Alan, als jij het bent . . . !”

Toen vond ze hem en ze kreunde als een gewond jong dier. Woest greep ze naar haar hals, rukte den ketting stuk, slingerde het kleinood ver van zich en op de witte huid plekte een streep met kleine roode parelen.

Dan lichtten haar oogen in fellen gloed, ze neuriede.

Haastig greep ze de smeulende blokken uit de haard, verspreide ze door de hut.

Het vuur knetterde, de vlammen-tongen lekten het hout, de dekens, de wanden.

Er kwam rook, veel blauwe dichte rook, die de keel toesnoerde, den adem belemmerde tot stikkens toe.

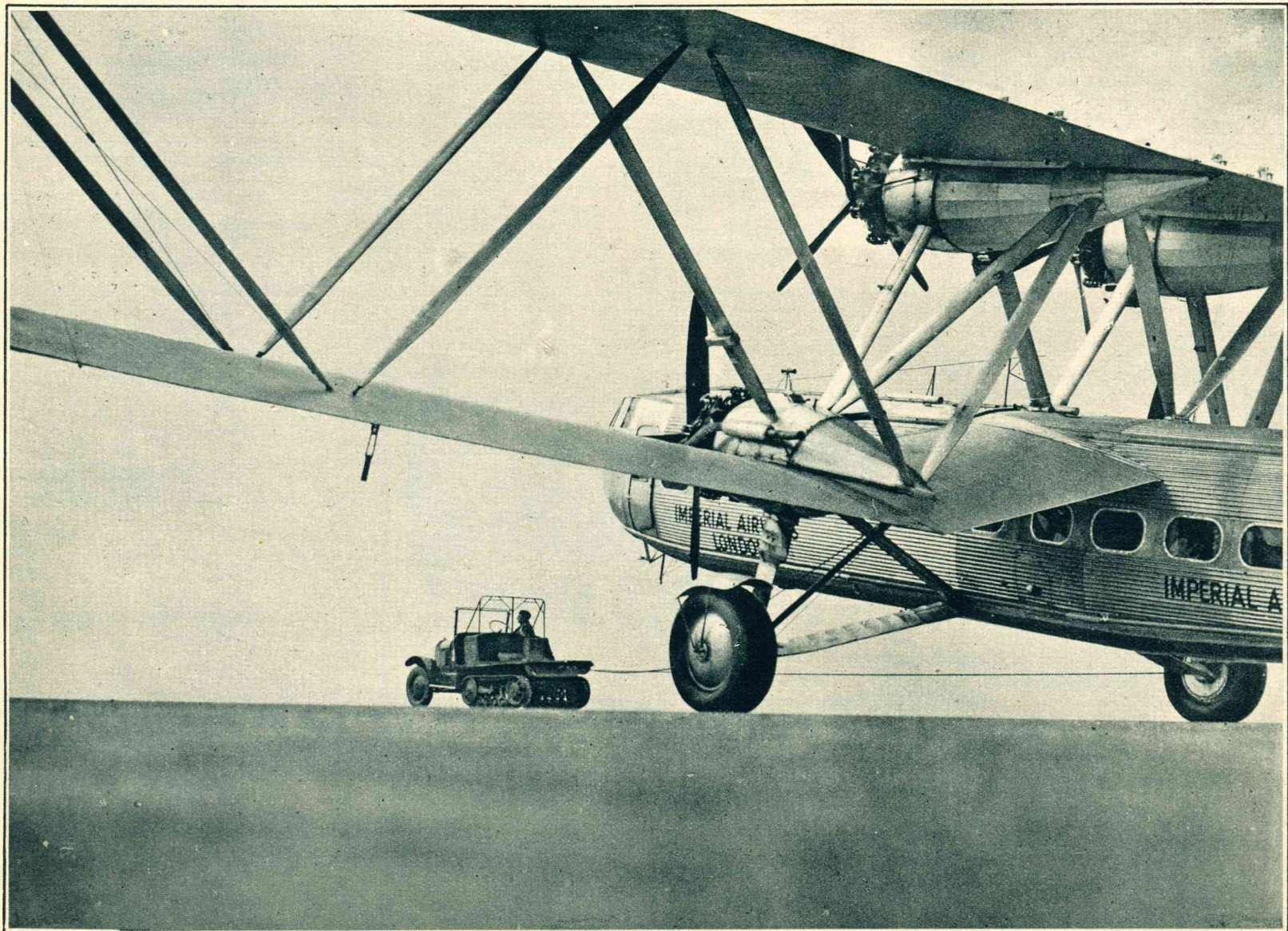
Ainnée liep de hut uit, rukte de deur achter zich dicht. Met de handen tegen de slapen geklemd, vluchtte ze in ijle vlucht.

De avondzon bedekte het rosse haar met een bloed-rooden gloed.

Ze ijle verder, steeds verder . . .

Een rauwe kreet steeg hel op, weerkaatste tegen de kale, naakte rotsen, brak plotse-ling af . . .

Langzaam daalde de nacht over het eeuwig witte dal.

En zoo wordt een vliegma- chine die motorpech kreeg naar „stal” gebracht.

„BESTAAN DIE KLEUREN OOK IN BREIKATOEN“

„Dat is te zeggen: alleen in „Everlasting“ - in andere niet. Want juist die mooie, donkere modetinten zijn veel duurder in het verven, zoodat alleen een kwaliteitsartikel als „Everlasting“ ze in haar kleuren-gamma kan opnemen.“

„Everlasting“ is dan ook in niet minder dan 41 kleuren verkrijgbaar.

Gaarne zenden wij U op aanvraag een kleurkaartje met alle „Everlasting“ kleuren. Indien Uw winkelier de gewenschte kleuren niet in voorraad heeft, kunt U deze bij de fabriek aanvragen. Wanneer U den winkeliers-naam vermeldt, wordt door diens bemiddeling geleverd. De kosten van het schrijven worden vergoed.

EVERLASTING

• 't kan er tegen

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-afdeeling der Everlasting Fabrieken, Postbus 850 Amsterdam, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkboek. - Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de originele kleuren.

Prijs per knot van 100 gram 34 cent

In 41 kleuren verkrijgbaar - ook in meerkleurige tinten (ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

TESSIN (ZUID-ZWITSERLAND)

LOCARNO PARK-HOTEL

Voornaam Familiehôtel van den 1^{en} rang. Heerlijk zuidelijke ligging. Pension vanaf Fr. 14.—. Prima Hollandische referenties. Prospectussen. M. HAGEN, Eigenaar

Zwerende nagel door licht. Kon nauwelijks lopen.

Nu weer alles in orde.

Wanneer een man als hier genoemd zijn jicht kan kwijt raken, is er hoop voor elkeen die aan deze kwaal lijdt. Zijn ondervinding moet anderen helpen, daarom geven wij hieronder zijn eigen woorden weer:

„Eenige jaren lang leed ik hevig aan jicht. Er was zelfs een tijd, dat ik haast niet kon lopen of alleen staan. Ik kon mijn handen niet gebruiken en de duim van mijn linkerhand leek geheel dood, en de nagel zweerde weg. Ik probeerde allerlei middelen, maar niets bleek te helpen. Tenslotte probeerde ik Kruschen Salts. Meer dan een jaar lang nam ik elken morgen de kleine, dagelijkse dosis. Ik was zoo blij toen mijn handen en beenen daarop steeds beter werden, en tegenwoordig ben ik weer helemaal gezond. Mijn duim is geheel normaal en ook de nagel is weer goed. Ik voel me verplicht deze getuigenis neer te schrijven in de hoop, dat andere lijdens er hun voordeel mee kunnen doen. Mijn kennissen zeggen, dat ik 'n wandelende reclame voor Kruschen Salts ben. A. W.“

Jicht is een typisch voorbeeld van tientallen andere kwalen, welke — naar de wetenschap bewezen heeft — alle worden veroorzaakt door onzuiver bloed. En onzuiverheden in den bloedsomloop zijn het gevolg van een onvoldoende verwijdering van afvalstoffen; of met één woord: hardlijvigheid, hetzij in ernstigen of lichten graad. Kruschen Salts nu, dat constipatie onmogelijk maakt, is het eenige zekere middel tegen alle gevolgen van deze kwaal.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisterijen à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Imp.: N.V. Rowntree Handel Mij., Heeregracht 209, Amsterdam-C.

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ 5 Nederlandsche Industrieën, daar de voorn. grondstoffen en de verpakking ook

zijn. Helpt dus mede, de ma-laise in EIGEN LAND te bestrijden.

Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

VAN RIJN'S MOSTERD

Utrecht De Beste

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Vrouwenhanden

blijven ondanks alle huishoudelijke arbeid gaaf, zacht en blank door

PUROL

De moderne Huisvrouw gebruikt voor het reinigen van deuren, meubelen, tapijten en ruiten de

Agfa VISKOSE SPONS

Importeur: L. S. A. Bron. Rotterdam

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde

Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

Laat u niet misleiden door goedkoopere prijzen

Wilt u werkelijk succes hebben met bloembollen en planten koopt ze dan bij onderstaand adres en u blijft vaste afnemer

PAKKET I f 2.—

25 Gladiolen, zalmkleurig
25 „ rood
25 „ blauw
25 „ wit

PAKKET II f 2.—

25 Gladiolen
25 Montbretias
25 Anemonen
25 Lelietjes van Dalen
25 Klaver vier

PAKKET III f 3.—

10 Trollius
10 Delphiniums
10 Herfstasters
10 Dubbele Dahlias

PAKKET IV

is inhoud van pakket II en III en wordt als reclamepakket verzonden voor f 4.50

STEEDS VOORRADIG:

Dubb. Dahlias p. stuk 10 ct.	Helianthus . per stuk 7 ct.
Spiraeas. 10 „	Herfstasters 5 „
Trollius 10 „	Delphiniums 5 „
Tijgerlelies 10 „	Begonias 5 „

en andere soorten, alles prima kwaliteit.

Tevens 10 pakjes bloembollen voor f 0.75 gekeurd soort-echt zaad, in soorten als Asters, Zinnias, Phloxen, Lathyrus, Anjers, Muurbloemen enz.

Verzending franco rembours of na storting op Postrekening No. 191214

P. C. HEEMSKERK H.z. HILLEGOM

Het Geplunderde Huis

DOOR LUDWIG VON WOHL -

Heel vriendelijk van u!"

Ollendorf maakte een diepe buiging, ofschoon de markies, die in het bovenste bed zat, en z'n beenen er af liet bengelen met echt Fransche nonchalance, het niet kon zien.

"En dan — als u eens alleen uit wilt — zonder de dames — 'n gokje maken hier of daar — of 'n spelletje écarté — of zoo..." drong de stem van den bekoorder op het bovenste bed aan.

"Ik ken in Monte Carlo werkelijk keurige particuliere speelzalen, voor het geval u van 'n gokje houdt althans..."

"Ja, dat doe ik beslist!" antwoordde Ollendorf, dien de goud dorst nu al begon te plagen.

De snelrein raasde voort over de baan; hier en daar doken al cypressen op. Men moest spoedig in Lyon zijn...

"Hebt u uw meubelen in Duitschland gekocht?" vroeg Ollendorf peinzend. "En hebt u dan alles zoo maar zonder inkomende rechten over de grens gekregen? De douane..."

De markies lachte fijntjes.

"Ik heb 'n neef aan den Quai d'Orsay", sprak hij. "Ik reis zelf altijd op een diplomatenpas — achter dezen trein zijn drie heele wagons gekoppeld, uitsluitend met mijn inboedel geladen — van tolrechten heb ik niet den minsten last."

"U bent een gelukkig mensch," sprak Ollendorf met eerlijke bewondering.

Dat was toch eigenlijk buitengewoon. Dien man moest hij te vriend houden. Op sommige artikelen waren hooge invoertarieven... misschien vielen er goede zaken te doen...

"Leeft u alleen voor uw genoeg, meneer de markies?" vroeg hij luid.

De Brissac haalde veelzeggend de schouders op. "Net zooals men 't opvat," hernam hij aarzelend. Er viel niet aan te twijfelen; Ollendorf moest de toespeling begrepen hebben!

"Zou u zoo bereidwillig zijn, om te gelegener tijd ook eens wat voor mij over de grens te brengen?" vroeg de bankier onbevangen.

"Natuurlijk, mijnheer. Te allen tijde!"

"Werkelijk?..."

"O — doe maar precies alsof ik het al eens meer voor u gedaan had!"

"Dat noem ik nog eens beminnelijk!" riep Ollendorf geestdriftig uit. "Ik geloof, dat we nog goede zaken zullen doen met elkaar."

"Waarom niet?" glimlachte de Franschman. Hij was nu aangekleed en sprong veerkrachtig uit het bovenste bed op den coupé-vloer.

"Gaaf u spelen in Monte Carlo?" vroeg hij op onverschilligen toon, terwijl hij voor den toiletspiegel zorgvuldig zijn das knoopte.

"Ja, waarvoor gaat men anders naar Monte Carlo?" lachte Ollendorf. "Natuurlijk zal ik er spelen!"

"Welnu dan, veel geluk," zei markies de Brissac toen, en hij begaf zich in de zijgang.

Daarbij bemerkte Ollendorf, dat zijn donker hoofdhaar 'n weinig van z'n hoofd afstond: markies de Brissac droeg dus een pruik!

Toch echte ijdelheiten, die Franchen!!

IX. DRIEDUBBELE ZWENDEL.

Alle duivels!" riep markies de Brissac woeënd. Hij stond in de hal van het Hotel de Paris in Monte Carlo en hield een telegram in de hand.

Ollendorf zag, hoe nijdig de Franschman zich maakte.

"Brenge jullie de koffers naar boven en kijkt eens hoe de kamers zijn!" zoo wendde hij zich tot zijn wederhelft en tot Grit. "Ik kom dadelijk naar boven! Wat is er gebeurd, mijnheer de markies?" vroeg hij De Brissac op hartelijken toon. Want tusschen Lyon en Monte Carlo — wat 'n aardig brokje is — had hij vriendschap met den Franschman gesloten.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De Amerikaanse detective Jimmy Beckett, na een moeilijke opdracht in Japan te hebben vervuld, keert terug naar San Francisco en neemt zijn ontslag. Hij keert naar zijn geboortestad, Hamburg, terug en maakt er op een avondpartij kennis met Grit van Heeden, een schatrijk nichtje van den bankier Ollendorf. Hij vat aanstands genegenheid voor haar op, en min of meer uit avonturensucht, deelt hij haar kortweg mede met haar te zullen trouwen. Dienzelfden avond bemerkt hij, dat Ollendorf, die het vermogen van zijn nichtje moet beheeren, dit niet onberispelijk doet. Den nacht na het baijkt de geheele woning der Ollendorfs te zijn geplunderd. De kostbare inboedel is in verhuishagens, die echter onvindbaar zijn, weggereden. Alleen de persoonlijke bezittingen van Grit bleven onaangeroerd. Jimmie Beckett schrijft Grit, dat hij de villa heeft geplunderd. De verhuizers, die hem behulpzaam waren, heeft hij verdood en daarna de wagens met meubels erens in veiligheid gebracht. Grit vertrekt met het echtpaar Ollendorf naar Monte Carlo om eenigen tijd bij een jongen Engelschman Patterson, die Grit het hof maakt, door te brengen. In den trein maakt het gezelschap kennis met markies de Brissac.

"O — niets."

Maar het booze gezicht van den markies logenstrafte zijn gezegde.

"Kom, kom, kom," zei Ollendorf gemoedelijk, "speel nu geen stommetje, m'n waarde markies, maar vertel me wat je op je lever hebt!"

"Welnu dan, m'n waarde, ik heb hier geen best nieuws... Beursverliezen..."

"Zoo, zoo," sprak de bankier en hij kneep begrip-pend het linker-oog toe.

De Brissac lachte 'n beetje zenuwachtig en witsjes. "Van mijn huis in Monte Carlo zal nu wel niet veel overblijven," meende hij. "Te deksel, als ik dat vooruit had geweten, zou ik zoo'n dure ameublementen niet hebben gekocht! Het is verbazend onaangenaam... buitengewoon vervelend..."

"Heeft het je zoo veel gekost?" informeerde de bankier deelnemend.

"In uw geldwaarde gerekend ongeveer een miljoen!" zei De Brissac met 'n smartelijk glimlachje.

"Dat is veel!" bekende Ollendorf en hij trok met z'n mondhoek van verbazing.

De markies knikte toestemmend.

"Ik zal eens aan prins de Rohan schrijven," bedacht hij zich. "Een oude vriend van me — die kan zoo iets altijd gebruiken. Ik zal hem telegraferen."

"Wat bedoel je?"

"Wel — ik zal hem den heelen inboedel kant en klaar verkoopen."

"Hm!"

Ollendorf's hersens schenen onder hoogdruk te werken. Zijn villa stond nog altijd leeg — Alice wilde na hun terugkeer een heel nieuwen inboedel koopen — voorloopig werden gedurende hun afwezigheid alleen de plafonds opnieuw gewit en alle kamers nieuw behangen.

Eigenlijk was hij bij voorbaat al bang voor de eendeloze bezoeken van kunsthandelaars en antiquairs, voor allerlei onberekenbare — vaak hoog oplopende — kleine uitgaven, en — bovendien — wat een prins de Rohan zich kon permitteeren, die misschien wel tot over z'n ooren in de schulden stak — dat kon hij, Joseph M. Ollendorf, toch zeker óók!

Deze dwingende, plotseling opduikende gedachte gaf den doorslag.

"Ik heb een schitterend idee!" zei hij opeens. "Voor hoeveel kamers is je meubilering berekend?"

"Voor — tien kamers ongeveer," gaf de markies na eenige aarzeling ten antwoord.

"Komt prachtig uit! Zooveel heb ik ook ongeveer noodig. Luister eens, m'n waarde vriend. Als de meubels mooi zijn, koop ik de heele inrichting!"

De Brissac keek den bankier verbaasd aan.

"Hoe? U, meneer Ollendorf. Begrijp ik u goed, wilt u...?"

"Zeker, m'n waarde markies. Dat wil ik. Waar zijn de meubels?"

"Ze staan nog op het station," antwoordde De Brissac. "Maar wat ik zeggen wilde, mijn beste meneer Ollendorf, daar kan toch geen sprake van zijn..."

"Maar waarom niet? Als de No. 7 meubels mooi zijn!"

Ollendorf was vuur en vlam.

"Ziet u eens, meneer Ollendorf — u moet me goed begrijpen, wanneer ik thans gedwongen ben, me van mijn huisinrichting te ontdoen, die ik zoo pas gekocht heb, — en er zijn juweeltjes van kunst onder — dan is dat, omdat ik uiterlijk overmorgen in Parijs een groot bedrag heb te storten — mijn disconto is rijkelijk overschreden — prins de Rohan... ik zou werkelijk niet denken, dat u..."

"Mijnheer de markies," verklaarde Ollendorf stijf, "als de meubelen mooi zijn, geef ik u natuurlijk onmiddellijk een cheque voor het overeengekomen bedrag. Zonder prins de Rohan te kennen, geloof ik, dat u wel mag aannemen, dat ik, wat mijn liquiditeit betreft, me zeer goed met hem zou kunnen meten..."

Dat was zijn zwakke plek.

De Brissac glimlachte fijntjes in z'n zwarten baard.

"Goed, meneer Ollendorf," sprak hij buigend. "Dan zal ik dus niet aan Rohan telegraferen, en zult u me het genoeg doen, morgen op het station met mij de zaken te gaan bezichtigen... Ik kan ze natuurlijk het beste daar laten staan, omdat u ze toch weer naar Berlijn zult willen transporteeren."

"Dat spreekt vanzelf," zei Ollendorf stralend, "En denkt u er om — dan kunt u me tegelijkertijd een plezier doen met de douane-kwestie in orde te maken. U weet toch nog wel? Hahaha! Kom mee, m'n beste markies, hoe ik ook deelneem met uw verlies — dezen koop moeten we beklinken met een goede flesch wijn!"

Dienzelfden avond keek Max Wallroth in Berlijn hoofdschuddend naar een dringend telegram, dat hij in de hand hield en dat luidde:

"Verzend voor mij s.v.pl. het volgende telegram: „Mevrouw zeer ernstig ziek. Verwacht u met den eerstvolgenden trein, Emilie."

Adres: Ollendorf, Hotel de Paris, Monte Carlo Jimmy."

"Zoo iets groens heb ik nog nooit beleefd!" mompelde de elegante Max en hij schreef onmiddellijk het telegram uit.

"Als ik Jimmy niet op m'n eerewoord beloofd had, hem te zullen helpen en m'n mond te houden... maar het wordt een geschiedenis, die men twee jaar lang als een nieuwtje vertellen kan. Ik heb dat dadelijk wel gedacht en gezegd, toen bij de Aschweilers al!"

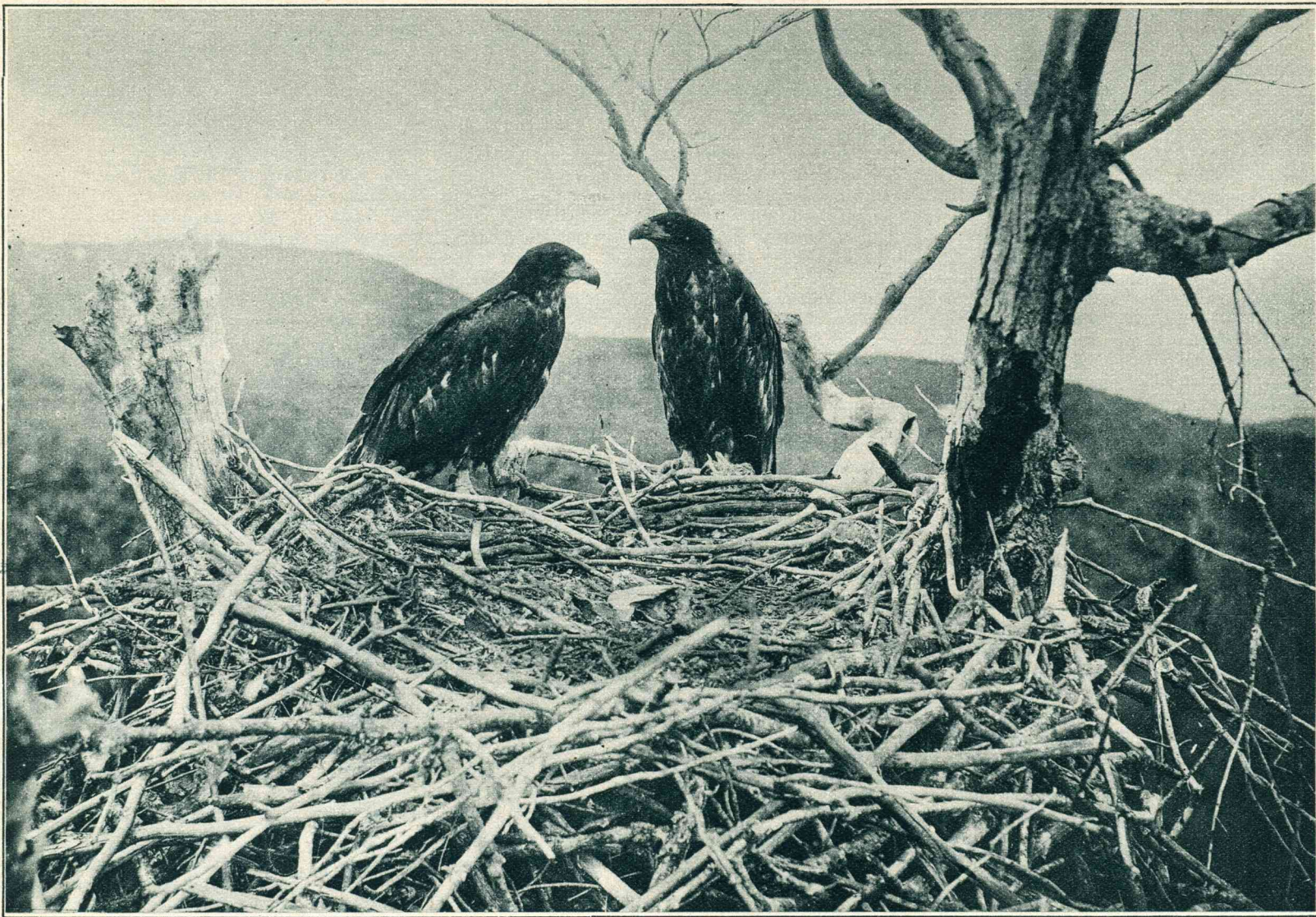
Inderdaad had Jimmy Beckett daags na den diefstal Max Wallroth opgebeld en was bijna een half uur met hem in gesprek gebleven. En zoo was het wonder geschied, dat Max Wallroth, die anders alles wist en overal over babbelde, dat Max Wallroth die bijna met geen mogelijkheid zwijgen kon, zweeg — zweeg als het graf.

Hij zweeg over den ongehoord brutalen diefstal en over den wolf in schaapsvel, Jimmy Beckett. Hij wist nergens van. Max Wallroth wist van niets!

Het was ongelooflijk. Maar de geheele zaak kwam spoedig tot rust. Het was immers in het belang van Ollendorf zelf, om er zoo weinig mogelijk ruchtbaarheid aan te geven, en zoo sijpelden er slechts zeer spaarzaam, en dan nog niet te controleren berichten door.

Ten slotte — het heele geheim van Wallroth — neen, niet het heele, maar wel het gedeeltelijke geheim — bestond daarin, dat Jimmy Beckett hem door de telefoon gezegd had:

"Wallroth luister eens! Als je je mond weet te houden, zal ik je een geschiedenis leveren, zooals je in je heele leven er nog geen hebt kunnen vertellen! En jij zult de eerste zijn, die ze vertelt! Hou je je mond niet, dan wee je gebeente! De mensch heeft, wanneer mijn anatomische kennis me niet in den steek laat, naar ik meen, precies

In 't beroemde Amerikaansche National Park bouwen op afgelegen rotstoppen arenden nog hun nest. Een fotograaf slaagde er na veel moeite in de machtige vogels voor de lens te krijgen.

tweehonderd-vijf-en-veertig knoken! Welnu: jij bent een der weinigen, die mijn verleden kennen: je weet ook, dat ik twee jaar lang in het Amerikaansche leger heb gediend. Daar was ik onder anderen ook middengewicht-kampioen-bokser. Wallroth, geen boutje van je blijft er heel! Zoowaar als ik leef, Wallroth, geen knokeltje! Weet dus wat je doet!"

En Max Wallroth had geweten wat hij moest doen! Niet alleen vanwege zijn tweehonderd-vijf-en-veertig knoken. Ook niet alleen vanwege de wonderlijke, fantastische geschiedenis, die hij wist, dat hij nu te hooren zou krijgen en na afloop verder zou mogen vertellen. Maar hij was ook nog een beetje mensch gebleven, de elegante eeuwige roddelspecialist. En als mensch kende hij Jimmy Beckett, mocht hij hem graag lijden en was hij oprecht blij, hem te kunnen helpen.

De betekenis en de bedoeling van het telegram, dat hij verzenden moest, was hem niet erg duidelijk.

„Emilie”, die het officieel verzonden moest hebben, kon slechts de oude dienstmaagd van de nog oudere, bijna negentigjarige mevrouw Martha Ollendorf zijn, de tante van den bankier, de eigenzinnige, half idiote, vrekkege feeks, die in een kleine, sombere woning huisde in de Lennéstrasse.

Een vreeselijk leelijk schepsel, rijk, maar gierig....

Ollendorf zou van haar moeten erven — hij was het eenige nog in leven zijnde familielid. De duivel mocht weten, wat dit te beteekenen had.

Max Wallroth belde en gaf het telegram aan zijn bediende om het onmiddellijk weg te brengen.

Tierend kwam de bankier 's nachts om half drie uit zijn bed, toen de slaperige nachtportier aanklopte.

Maar toen hij het telegram opengescheurd had, sloeg zijn slechte stemming om.

„We moeten onmiddellijk weg, Alice,” zei hij. „Ze is in staat om ons nog op het laatste oogenblik te onterven, als we niet komen. Wanneer gaat de eerste trein?”

De eerste trein — over Zwitserland — ging des morgens om kwart over acht.

„Dan kunnen we nog vier uur slapen,” zei de bankier bevredigend. Gelukkig maar.”

„Grit blijft natuurlijk hier,” meende mevrouw Ollendorf. „Ik zal haar wel met een paar woorden verwittigen. Ze behoeft volstrekt niet eerst wakker te worden gemaakt.”

Toen 't echtpaar Ollendorf dien morgen — omstreeks kwart over zeven — naar beneden kwam, zat markies De Brissac reeds in de hal van het hotel.

„Zóó vroeg al?” riep hij verrast uit. „Alle eer-bied hoor! Maar — ik vrees, dat het goederen-bureau nu nog niet geopend is....”

„Ach ja! Dat is waar óók! Verduiveld!”

Ollendorf greep met beide handen naar het hoofd.

„Dat zou ik door de opwindig van het oogenblik nog bijna vergeten. Het spijt me geweldig, mijnheer de markies — maar we hebben een dringend telegram gekregen — moeten onmiddellijk naar Berlijn terug — een tante, die erg ziek is..”

De markies was zichtbaar geschrokken.

„Dat is — dat is natuurlijk verschrikkelijk — verschrikkelijk onaangenaam.... ik heb me heelmaal op u verlaten, mijnheer Ollendorf, en telegrafeerde daarom niet aan m'n vriend de Rohan — o hemeltje, wat moet ik nu beginnen!”

„Verduiveld, ja! Ik vind het bijzonder onaangenaam....”

De markies scheen radeloos.

„U was zoo beslist, zoo zeker van de zaak, mijnheer Ollendorf,” jammerde hij. „Een enkele blik zou immers voldoende zijn geweest.... Kunt u niet tot negen uur wachten — dan worden deloodsen geopend....”

„Onmogelijk,” hernam Ollendorf. „De trein vertrekt om acht uur vijftien — dan zouden we te laat in Berlijn aankomen.”

„Ik heb me toch geheel op u verlaten, mijnheer Ollendorf!”

De toon van den markies werd plotseling stug, zakelijk, koud. „U hebt gisteren met zooveel beslistheid gesproken. Indien ik geweten had....”

Ollendorf keerde zich om.

„Ja, wat moet er dan gebeuren....” sprak hij.

„Ik wil alles koopen — maar men moet toch we-

ten wat men koopt — wat men er voor betalen kan, wat het waard is!”

„O, als 't anders niet is! — Ik heb een idee!” riep de Franschman opeens uit „U hebt me gisteren toegezegd, de woninginrichting te willen koopen, zelfs zonder ze gezien te hebben. U verlaat zich geheel op mijn goeden smaak — en werkelijk, u zult zich niet bedrogen zien. Het is een rijke inboedel, volkomen compleet, met Perzische kleeden, echte ouderwetsche lichtkronen, goede schilderijen van oude en moderne meesters, zelfs enkele uitstekende Hollanders! U schrijft me een korte verklaring, dat u de heele inrichting koopt tegen den prijs, vast te stellen door een officiëlen taxateur. Notaris Bergeron woont vlak in de buurt. U geeft hem een blanco cheque en hij vult daarop het bedrag in, door den taxateur geschat.”

Ollendorf gevoelde zich overrompeld.

„'t Gaat allemaal zoo gehast....”

De markies keek op zijn horloge.

„Het is nu half acht,” zei hij; „over een kwartier zijn we bij Bergeron klaar. Het gaat dus nog net!”

„Nu, vooruit dan maar,” sprak de bankier, eenigszins ontstemd over dit verloop van zaken.

Drommels, die Fransche markies hield van afhandelen!

Maar ten slotte — wat zou er kunnen gebeuren? Notaris, taxateur, dat waren wettelijk gewaarborgde autoriteiten. En hij kreeg de zaken tegen taxatieprijzen — dus, toch altijd nog ver beneden een nog zoo gunstigen inkoopsprijs; bovendien behoefde hij straks in Berlijn niet van winkel tot winkel te rennen....

In de deuropening van den notaris bleef hij nog een oogenblik staan.

„Nog één voorwaarde!” zei hij plotseling.

„En die is?”

„U moet u verplichten de wagens kosteloos voor mij over de grens te brengen!”

„Met alle soorten van genoegen, meneer Ollendorf,” zei de Franschman glimlachend en nu weer uiterst vriendelijk. „Dat zal me weinig moeite kosten, zooals u wel zult zien; wanneer ik de cheque heb, laat ik de meubels onmiddellijk als „bagage

de diplomat" naar Berlijn zenden. Wees daarover dus niet bezorgd, meneer Ollendorf!"

„Oef!" zuchtte markies de Brissac, toen hij zes uur later vermoeid op zijn hotelkamer terugkeerde.

Op het notariaat: een met razende snelheid gedicteerde verklaring — onderbroken door onophoudelijk gevraag van mevrouw Ollendorf, die natuurlijk — iets wat trouwens heel begrijpelijk was — eindelijk wel eens verlangde te vernemen, wat er precies werd verhandeld — gevolgd door de onderteekening, ondanks het gejammer van mevrouw Alice, die er maar voortdurend op aan bleef dringen om te zien, wat voor meubels ze nu ten slotte had gekocht.

Daarna een wilde jacht naar het station, de Ollendorfs in den trein geduwd — in een razend tempo — naar den taxateur gereden — met veel goede woorden en een stuk of wat briefjes van duizend mark een verbluffend hoog bedrag voor de meubels geschat — de blanco-cheque door den notaris in laten vullen — daarna met het kleine, o, zoo onaanzienlijk uitziend briefje naar de bank — en verdisconteerde zonder een enkele aanmerking. Resultaat: negenhonderdvijftig duizend Mark in goede degelijke bankbiljetten.

Voor 'n begin niet zoo slecht. Daarvoor gingen de goederen den volgenden morgen vroeg op weg naar Berlijn.

Markies de Brissac trad voor den spiegel en bekeek zijn evenbeeld buitengewoon oneerbiedig.

Daarna nam hij pruik en baard af, en begon zich krachtig met een handdoek zijn geschminkt gezicht af te wasschen.

En toen Jimmy Beckett zich ten slotte van alle baardwol en poeder en schmink had ontdaan, ademde hij verlicht en bekeek hij zichzelf uiterst tevreden.

„Eigenaardig toch, hoe veel een mensch toch van zichzelf houdt!" constateerde hij wijsgeerig. „Jimmy, m'n zoon... je ziet er patent uit! Die markies, dien jij van jezelf hebt gefabriceerd, is een leelijk Fransch misbaksel, en het is heel goed te begrijpen, waarom Grit van Heeden je tot vandaag eigenlijk nog bijna geen blik heeft waardig gekeurd."

Dat klopte.

Grit van Heeden had zich al bijzonder weinig met den markies bemoeid, en Jimmy zijnerzijds had er zich wel voor gewacht, zich aan haar op te dringen.

De jonge dame had zulke verduivelde scherpe oogen.

Het was hem wel niet gemakkelijk gevallen, urenlang opgescheept te zijn met dien ouden klets-majoor van een Ollendorf, en toe te moeten zien, hoe die jonge, roodblonde, doch meer roode dan blonde, ezel van een Patterson dat lieve, zoete kind het hof maakte. En dan, op welk een manier! Verdraaid! Z'n vingers jeukten hem nog!..... Maar zijn zelfbeheersching had vruchten afgeworpen.

Wat hij voor het meisje gelukkig uit de ruïne had gered, was bijna een millioen. Ze had anderhalf millioen gulden geërfd — dat waren — drommels nog toe — dat waren twee en een half millioen Mark. Daar was hij met negenhonderd en vijftig duizend nog lang niet aan toe! Hij moest zorgen, dat hij z'n schade inhaalde.

Een derde ruim was dus nu in veiligheid, en nu kon de beste brave voogd en oom zijn huis met de nieuwgekochte oude meubeltjes weer netjes in gaan richten.

Morgen vroeg vertrokken ze zooals afgesproken richting Berlijn, tapijten en schilderijen, kronen en kasten, meubels en snuisterijen, enzoovoorts, en zoovoorts....

Dat wil zeggen: moest dat dan zoo absoluut zeker gebeuren?!? Was dat onherroepelijk noodzakelijk?

Jimmy maakte een sprong, die een panter niet misstaan zou hebben.

Het scheelde maar 'n haar of hij was in een luiden schaterlach losgebarsten.

Hij bezon zich nog juist te rechter tijd.

„Verduiveld!" bromde hij, „wat zullen juffrouw Winston op kamer 24 en mijnheer Aschlimann op

kamer 26 denken, als ze een echten Franschen markies in zijn kamer te keer hooren gaan als een brulaap. Maar toch ben je een mooi nummer, Jimmy, m'n beste jongen! Zoek op een landkaart!"

Er zat er een in de kleine leeren handtasch, met het pompeuze zilverkroontje.

„Route over Parijs... hier!... Lyon — jawel, heel eenvoudig. Afreizen zou het transport in elk geval, daarvoor zorgde immers de heer Bergeron. Maar in Lyon waren er een massa van die heerlijke zijlijnen — en daar, op één van die doodlopende spoortjes, koppelen we met een huilebalkerig gezicht de drie wagens met den verkochten deftigen inboedel netjes weer af! Goed zoo, Jimmy! Dát komt in orde!" besloot hij met een tevreden lachje. „We maken den braven Ollendorf het heele zaakje nog eens opnieuw afhandig. Hij zal de spullen wel niet voor de derde maal nog eens koopen — daarvoor heeft hij er te veel pech mee — en dat kan men met den besten wil van de wereld ook niet van hem verlangen. Maar zóó raken we óók wel kwijt. Met de taxatie, bescheiden op zak, krijgen we, als 't er op aan komt, graag zeven ton voor. Ik verzeker je, Grit, m'n lieve kind, wanneer je

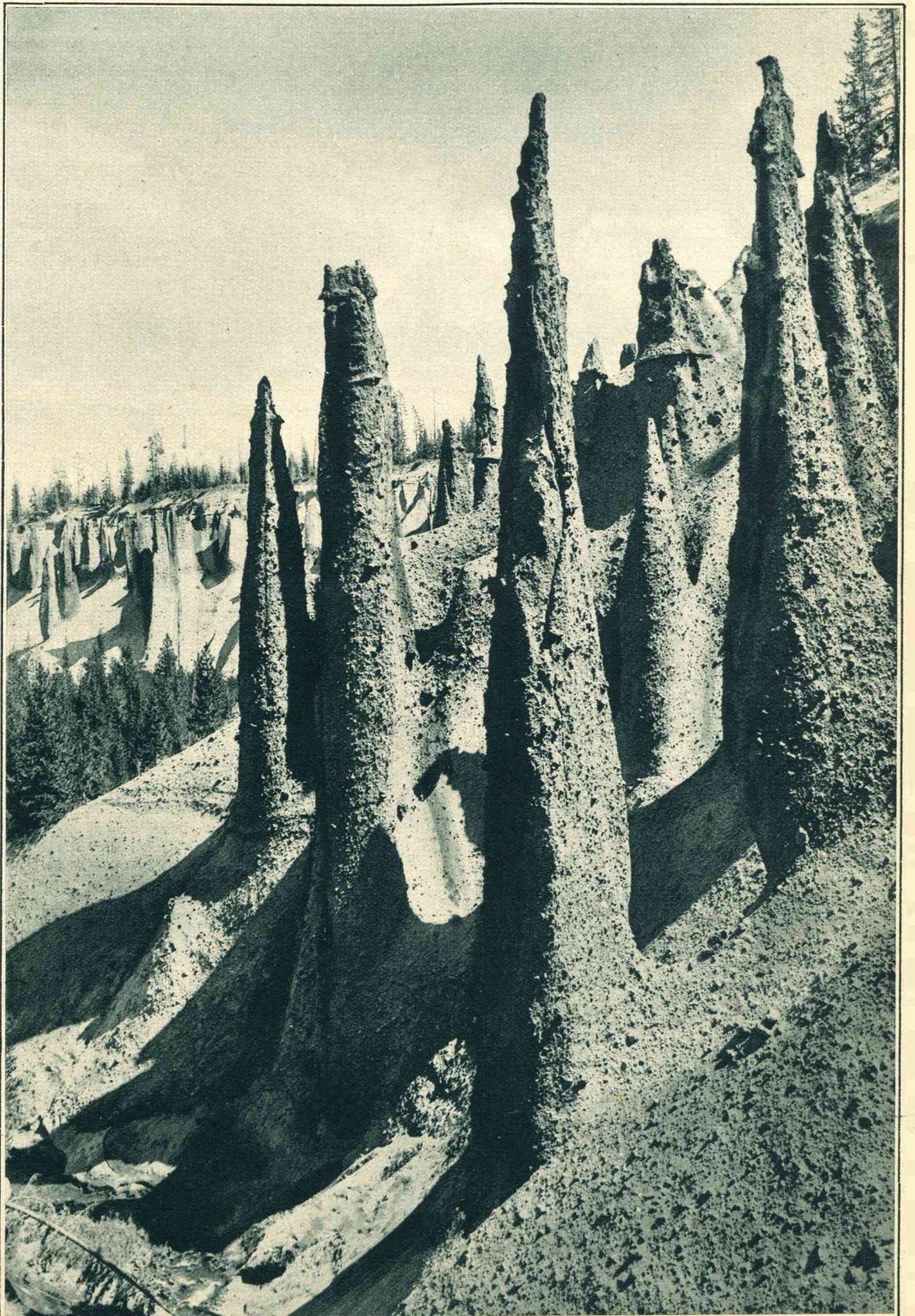
meerderjarig bent, heb jij je geld, zooals het trouwens hoort! Daar zal Jimmy wel voor zorgen. Je kent hem in die kwaliteit nog wel niet, maar dat komt nog wel! Hopelijk binnen niet al te langen tijd!"

Tevreden zette hij zich aan zijn schrijftafel.

„Ik heb wel een beloning verdiend," zei hij, zich de handen wrijvend van plezier. „Ik heb tot zoover dat heele zaakje netjes opgeknapt. Ik ga Grit van Heeden een bezoek brengen. Als Jimmy Beckett. Ze moet nu maar eens verstandig naar me luisteren! Wat drommel! Het wordt toch zoetjes-aan tijd, dat ze haar eigen belangen gaat leeren begrijpen!"

Maar, daar liet zich waarschuwend de stem van het koele verstand hooren: Als Grit van Heeden wist, dat Jimmy, de gezochte bandiet, zich in Monte Carlo bevond, zouden alle verdere plannen in gevaar worden gebracht — want ze zou natuurlijk geen oogenblik aarzelen, hem door de politie op te laten sporen — de jacht op hem zou opnieuw beginnen, en daar had hij, na zijn Japansche ondervindingen, voorloopig genoeg van....

(Wordt voortgezet)

Lavaformaties bij het Crater Lake in Californië.

Zacht, Blank, Donzig

Veegt deze
vetwormpjes
en leelijke
huidschilvers weg

Met dit speciale recept kan iedere vrouw nu gemakkelijk haar huid blank maken, verzachten en verfraaien, eenvoudig door het dagelijks gebruik van de nieuwe crème Tokalon, voedsel voor de huid, de beroemde Parijsche crème, witte kleur (niet vet). Zij bevat nu gepredigereerde room en olijfolie, gecombineerd met blank makende, versterkende en samentrekkende bestanddeelen. Zij dringt onmiddellijk door, verzacht geïrriteerde huidklieren, sluit verwijde poriën, verdelgt vetwormpjes zoo, dat zij wegvallen, maakt de donkerste en ruwste huid blank en zacht. Zij houdt de droogste huid frisch en even vochtig, maar niet vet, en is eveneens

geschikt voor een vette huid. Crème Tokalon, voedsel voor de huid (witte kleur) geeft in drie dagen een onbeschrijflijk nieuwe huidschoonheid en -frischheid, zooals op geen andere wijze verkregen kan worden. Zij moet iederen morgen gebruikt worden. Indien uw huid gerimpeld is en er oud uitziet, zoudt u 's avonds eveneens Crème Tokalon, voedsel voor de huid (rose kleur) kunnen gebruiken. Zij voedt en verjongt de huid terwijl u slaapt.

wees frisch, wees opgewekt

wees geen sleurmensch, 's-morgens niet, 's-middags niet en ook 's-avonds niet. Stelt Uw werkring aan Uw zenuwen zware eischen, blijf ze de baas door geregeld Wrigley's te gebruiken. Wrigley's na elke maaltijd reinigt het gebit, maakt de mond frisch en bevordert de spijsvertering. Wrigley's geeft rust en kalmte, houdt U fit en monter.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje.

HM-2

WRIGLEY

Huishoudelijk werk en toch verzorgde handen

door **NIVEA**

Ook als U uit hoofde van Uw beroep veel met koud en warm water omgaat, kunt U goed verzorgde handen hebben. Het beste is om Uw gezicht en handen elken avond flink met Nivea in te wrijven.

Ook overdag kunt U Nivea gebruiken, want ze dringt volledig in de huid door, zonder glans achter te laten. Uw huid wordt daardoor soepel en heeft meer weerstand, zoodat ze ook bij het vele wasschen der handen steeds mooi glad en fluweelzacht blijft. Nivea zorgt voor een zachte teint, zooals wij die bij de jeugd zoo zeer bewonderen.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Het verschil met luxe cremes:

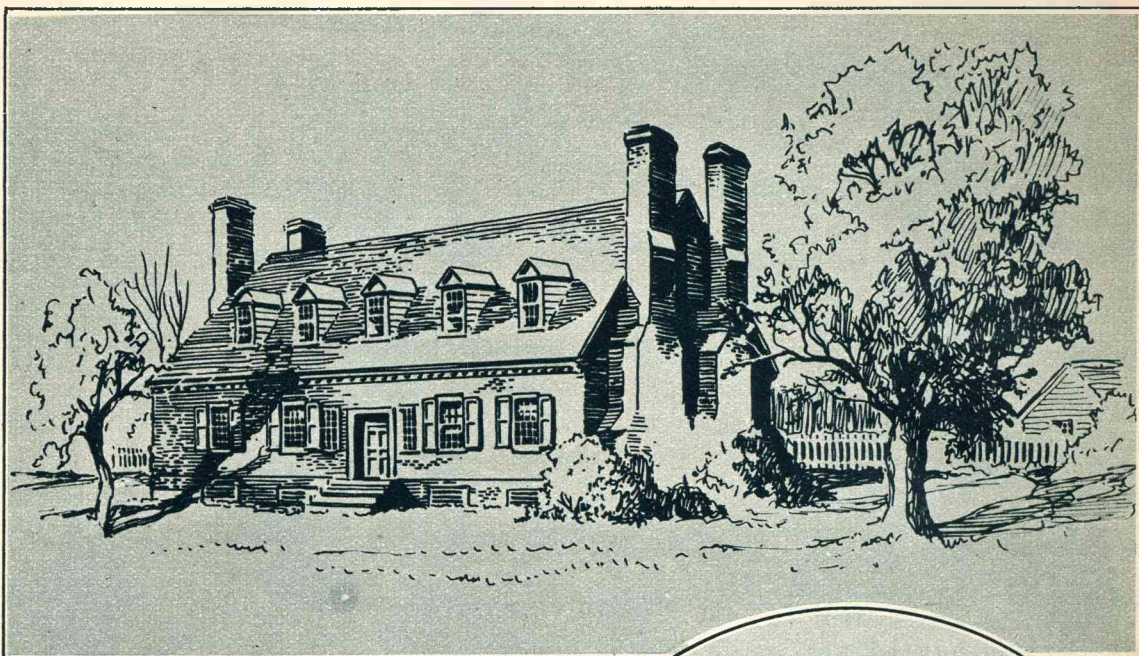
NIVEA: grootere werkzaamheid, lagere prijs

In doozen van 15, 20, 40 en 90 cts., in tuben van 35 en 55 cts.

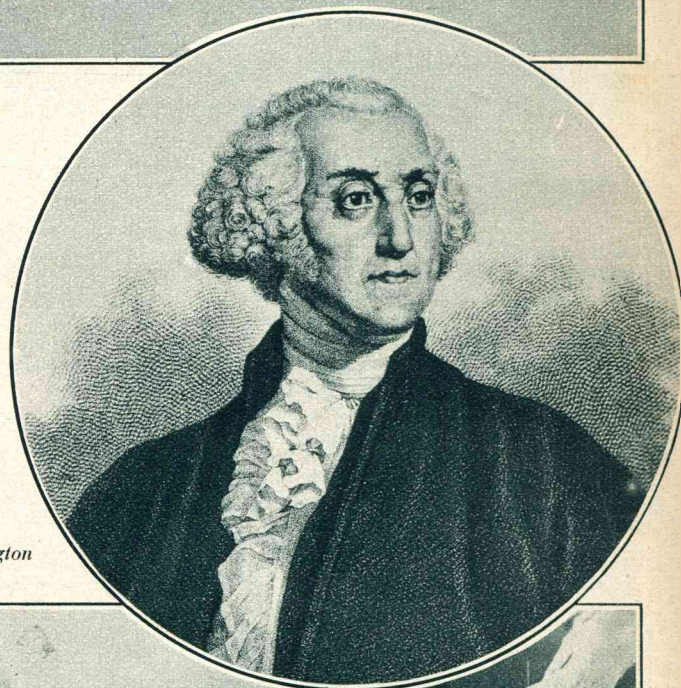

GEORGE WASHINGTON

Over de geheele wereld, en in de Vereenigde Staten in het bijzonder, herdenken de Amerikanen dit jaar plechtig den tweehonderdsten geboortedag van hun grooten vrijheidsheld George Washington, den planterszoon uit Virginia, dien zij, meer dan welken anderen staatsman ook, beschouwen als den grondlegger van de Amerikaansche onafhankelijkheid. Washington immers was hun aanvoerder in den strijd, die in 1765 uitbrak, tegen de Engelsche overheersching, welken hij tot een goed einde voor zijn landgenooten wist te brengen. Tweemaal zeven jaren was hij President van de jonge Republiek, die snel groot en machtig werd. Daarna trok hij zich uit de politiek terug. Aan het einde van zijn leven had hij meer vijanden dan vrienden; het nageslacht echter bewondert hem eensgezind. De stad Washington, waar de Amerikaansche regeering zetelt, is naar hem genoemd.

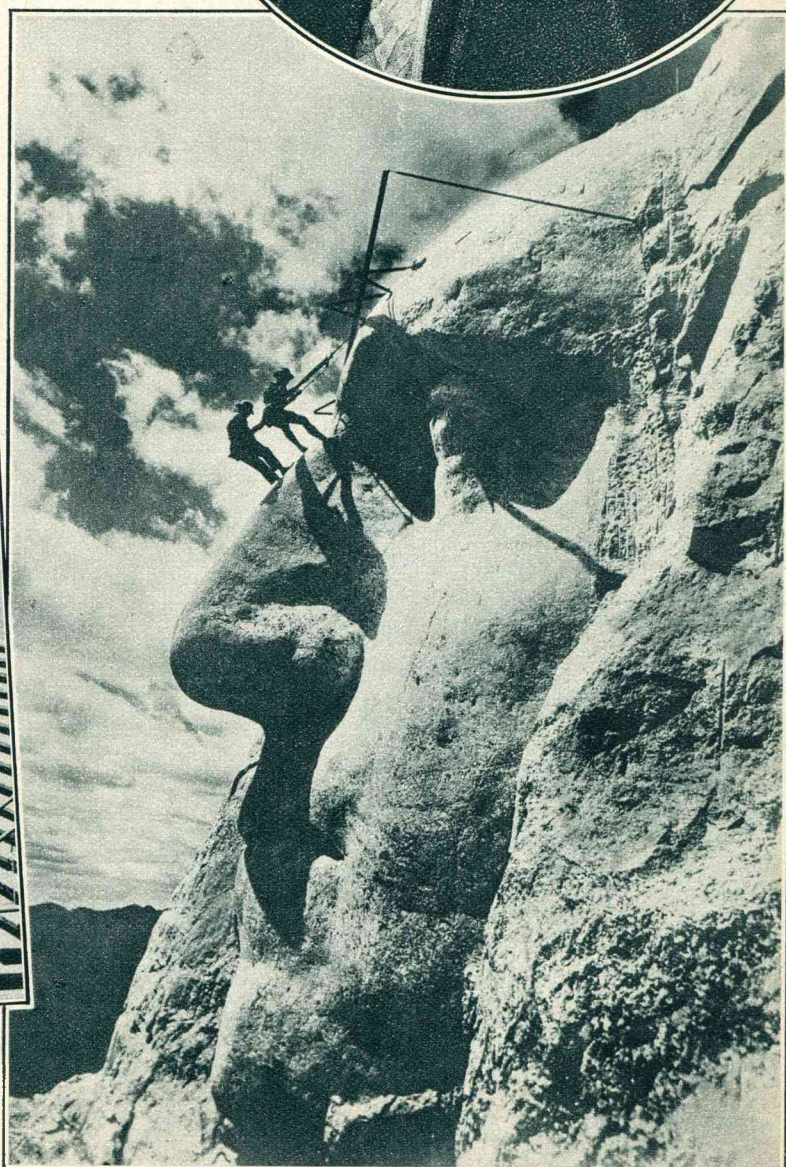
Washington's geboortehuis te Wakefield, waar zijn vader planter was.

George Washington

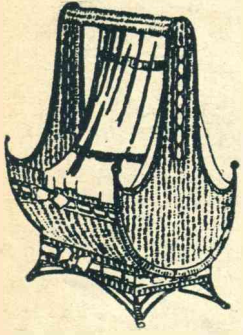
In het hart van New-York, op de trappen van het onder-Ministerie voor Financiën, in welk gebouw Washington eens tot president van Amerika werd gekozen, staat zijn standbeeld.

Het profiel van den Amerikaanschen „Vader des Vaderlands” is uitgehouwen in een rotsblok van het Zuid-Dakota gebergte in de Vereenigde Staten.

"Een Philips lamp is een paar dubbeltjes duurder, maar geeft meer en beter licht dan een z.g. goedkope lamp en spaart guldens aan stroom"

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Wees verstandig! Koop goede stof en
Pereboom's
Prima
Passende
Patronen *overal verkrijgbaar
vraag adressen!*
Pereboom's Rozengracht 236
Patronenhuis Amsterdam. Tel. 46590

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

is DIT UW ADVERTENTIE?

Zorg ervoor, dat uw advertenties
geen eendagsvliegen zijn! Hoeveel
mensen passeeren in gedachten-
looze haast uw advertentie . . .
of zien haar heelemaal niet . . .?
Laat uw advertentie langer leven
dan één dag! Stoor uw koopers niet,
als zij haast hebben. Kom tot uw
klanten als zij tijd voor U hebben.
Als zij in de stemming zijn. Kom her-
haaldelijk. Door een advertentie in
een periodiek. Een periodiek dat
telkens en telkens weer wordt opge-
slagen! Ieder van uw advertenties
wordt vijf, zes, tien maal gezien!
Vervijf-, vertienvoudig de waarde
van uw advertenties:

ADVERTEER IN PERIODIEKEN

DE ÉÉN OF MEER MALEN PER WEEK OF PER MAAND VERSCHIJNENDE BLADEN

GEEF UW ADVERTENTIE EEN LANGER LEVEN

VERENIGING DE NEDERLANDSCHE PERIODIEKE PERS

1

»Wil je een Vanta Bonbon?

. . . nee heusch, deze zul je heer-
lijk vinden, ook al houd je niet
van snoepen . . . iedereen vindt
Van Houten's Bonbons lekker.
Ik koop altijd Van Houten,
omdat ik dan voor het fijnste
niet meer betaal dan elders voor

gewone bonbons . . . En dan nog
in doosjes voor denzelfden prijs
als los . . . met een foto voor
het filmaalbum. Het moet wel
waar zijn, wat de mensen
zeggen, dat dit komt door de
moderne fabricage-methoden.«

VANTA BONBONS VEERTIG CENT PER ONS
Charlotte 35 ct p. ons ; Nibbo 30 ct p. ons ; Wesopa 25 ct p. ons.

Van Houten's
BONBONS

Sell More

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren
op „De Stad Amsterdam” à **f 1.62⁵ per drie maanden** 1)
f 0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau,
N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N.Z. VOORBURGWAL 262

TECHNISCH
BRIEFONDERWIJS

voor:

Waterbouwkunde	Wegengbouw
Betonb.	Scheepsbouw
Werktuigk.	Verwarmingst.
Gastech.	Chauf. - Mont.
Machinist	Koeltechniek
Electrotechn.	Radiotechniek
Loodgieter	Meubelmaker
Timmerman	Metselaar
Schilder	Schoenmaker
Wagenmaker	Etaleur
Analist	Stenografie
Boekhouden	Nederlandsch
Handelscorresp.	Fransch - Duitsch - Engelsch

Geïllustreerde prospectus en proefles gratis.

ITMO
HILVERSUM

Opleiding
N.O. akten
en andere
diploma's.

Practisch Amsterdam: De Trambus

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal B11 VOORUITBETALING f 1.625; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wenden men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.